

משני צדי הגבול

סיפורו של מפקד בכיר ב"חיזבאללה" שחי כעת בישראל

בספר שונו שמות ופרטי אירועים
על מנת לשמור עליו ועל משפחתו
שחלקה עדיין נמצאת בלבנון.

©

כל הזכויות שמורות למחבר

עצוב והפקה "עטרת" ירושלים

טל. 02-6519520

חוכן עניינים

7	בקשת סליחה	פרק א
8	התגייסתי לחיזבאללה	פרק ב
12	קשה לכם להאמין?	פרק ג
15	החברים של החיזבאללה	פרק ד
18	אח שלי נשרף באש	פרק ה
21	תפקיד של לוליין	פרק ו
23	ברית דמים עם הישראלים	פרק ז
26	גיוס מתאבדים	פרק ח
31	למה לריב עם אללה?	פרק ט
34	מטיף צמא דם	פרק י
37	מכונית תופת	פרק יא
43	גויסתי ל"מוסד"	פרק יב
47	מחנה סורי בלבנון?	פרק יג
49	אימונים בטהרן	פרק יד
53	אזעקה במחנה הסורי	פרק טו
60	החלום	פרק טז
61	אלוקים עוזר לי	פרק יז

66	נחיתה במחנה הסורי	פרק יח
69	היעד – אירופה	פרק יט
72	איך נראית אירופה בעיני המוסלמים	פרק כ
75	איך מנצחים את ישראל מבפנים?	פרק כא
76	אושוויץ	פרק כב
78	איך מניעים את אירופה שנית?	פרק כג
80	ההיסטוריה חוזרת	פרק כד
83	הסיוור בוותיקאן	פרק כה
86	ישראל וקורי עכביש	פרק כו
91	הבריחה	פרק כז
95	מקום המסתור	פרק כח
100	נתפסתי	פרק כט
106	נידון למוות	פרק ל
110	החקירה	פרק לא
112	הוצאה להורג	פרק לב
116	הביתה	פרק לג
119	בישראל	פרק לד
125		סוף דבר

בקשת סליחה

הרבה אנשים שואלים אותי אם באמת הייתי בחיזבאללה. אם כן, למה עזבתי אותם? ובכלל, מה מניע אדם שנולד כערבי לסכן את החיים שלו למען יהודים?

כדי להבין את זה עלי להסביר את הרקע של העולם הערבי. זה סיפור עומק ורוב הישראלים אינם מכירים אותו. הם מכירים את הערבים דרך העיתונות שכותבים אותה ישראלים, והם לרוב לא ממש מבינים את ה"ראש" של העולם הערבי.

אני חושב שבספר אחד אי אפשר לתאר את הכל. אספר לכם קצת על עצמי ועל חברי, ואולי מזה תבינו קצת יותר מה עובר בראש שלנו.

אשתדל בספר זה לספר רק סיפורים שלא יזיקו לאחרים, וגם הם במעט שינויים. יש לי חברים שעובדים היום בלבנון במחנות המחבלים בצפון ובדרום. אני צריך לשמור עליהם. גם על המשפחה שלי אני צריך לשמור, והיא עדיין חיה ברובה בלבנון.

התגייסתי לחיזבאללה

להתגייס זה לא רק להירשם וללבוש מדים. להתגייס זה "להיכנס לראש" של החיזבאללה, לחשוב כמותם, לחלום כמותם, לשנוא ולאהוב כמותם, וזה מה שעשיתי כשהתגייסתי לחיזבאללה.

החיזבאללה הוא ארגון קטן יחסית שמונה רק כמה אלפי לוחמים, אבל הם אינם מרגישים כל כך קטנים. הם חלק מהאומה הערבית שמונה מיליארד אנשים. הם זרוע של "האחים המוסלמים" שיש לה נציגות בכל מדינה ערבית. הם שליחים של אירן שהיא מעצמה גרעינית. דבר ענק שהולך לכבוש את העולם.

הלוחמים הללו הם קשוחים ונחושים. המטרה שלהם ברורה. בדרך שלהם לכבוש את העולם הם חייבים להשמיד את ישראל, היא מפריעה להם.

לא כל המוסלמים בעולם חושבים כך, אבל בעיני האיסלם הרדיקלי כל השאר לא חשובים. בעיני האיסלם ששואף לכבוש את העולם כל השאר יבואו אחריו, מי שיפריע – ירמס. האיסלם הזה הוא אירן, הוא חמאס, אל־קעידה, וכמובן חיזבאללה.

אני יודע שלא כך נראים הדברים מכיוונה של ישראל. שם חושבים שיש פה איזה סכסוך גבול שאם תפתור אותו הכל יבוא על מקומו בשלום, אבל זה ממש ממש לא כך.

אם אתם רוצים להבין יותר טוב את נפש אנשי החיזבאללה או החמאס, נסו להיזכר בהיטלר ואנשיו שתכננו לשלוט על העולם אלף שנים. בדרך הם הבינו שהם חייבים להשמיד את היהודים. זהו האיסלם הרדיקלי של היום. זהו החיזבאללה.

צריך רק לשמוע את דובריו של האיסלם הזה ולא לאטום אוזניים. כך אומר דובר החמאס: "אנחנו נכבוש את רומא ואחר כך את כל אירופה. וכשנגמור עם אירופה, נכבוש את שתי האמריקות. וגם על מזרח אירופה לא נוותר. כמובן שאת היהודים צריך להשמיד".

הדיבורים הללו מזכירים משהו. מדהים כמה שזה דומה לדיבורים של הגרמנים ערב השואה. זה לא צריך להפתיע אתכם. אתם אומרים בכל ליל פסח "שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו". ובכן פעם זה היה היטלר, היום זה האיסלם הרדיקלי.

אתם צריכים לדעת שיש קשר בין התומכים של היטלר בעבר לחיזבאללה ולחמאס של היום. הרבה מאוד כספים מגיעים אליהם מארגונים אנטישמיים בכל העולם. להחזיק ארגון כזה זה דבר יקר מאוד. מדובר במיליוני דולרים מידי

חודש: משכורות, ציוד לחימה. מי משלם את כל זה במשך שנים רבות?

בודאי שארגונים ערביים תומכים בחיזבאללה, אבל עיקר התמיכה מגיעה מארגונים אנטישמיים ונאציים, גלויים או נסתרים, הנמצאים בכל העולם. הם תומכים בהם במיליוני דולרים כל חודש. בכסף הזה מממנים את הצבא, קונים נשק יקר. מממנים טילים קצרי טווח וארוכי טווח, חופרים את הבונקרים, משלמים למומחים, מממנים נסיעות ברחבי העולם, בקיצור – כסף רב מסתובב בארגון הזה.

יש עוד תומך אחד גדול לחיזבאללה והוא אחמדניג'אד נשיא איראן. יש לאיש הזה "יעוד חיים" להשמיד את ישראל. הוא מצהיר על כך בכל הזדמנות, מכין את עצמו לרגע הגדול. הוא לא מהסס להשקיע בזה מיליארדים רבים, למרות שהמדינה שלו ממש נחשלת. למרות שרבים כל כך אינם יודעים קרוא וכותב. זה לא משנה. היעד העיקרי שלו אינו לפתח באיראן את ההשכלה, הכבישים או האוניברסיטאות. הם יכולים לחכות. היעד העיקרי שלו הוא להשמיד את מדינת ישראל, ובזה כל כולו מושקע. אסור לזלזל בו.

החמאס והחיזבאללה הם הכוח הקדמי שלו. הם הזרועות של איראן באזור הזה. תפקידם להתיש את ישראל, להקיז את דמה לאט לאט וביסודיות, לשחוק את כוח העמידה של ישראל, לפעול נגדה ברגעים של חולשה, להטריד אותה

בשעות קשות, הכל כדי לסייע לאיראן להגיע לפתרון הסופי של הבעיה היהודית.

אני יודע שהמילים "פתרון סופי" נשמעות לא טוב באוזניים של יהודים, אבל מה לעשות שאלה החיים. גם היהודים באירופה שלפני השואה לא האמינו שדבר כזה יתכן, ולבסוף הם מצאו את עצמם בתאי הגזים.

צריך להיות תמים כדי לחשוב שהסכסוך על חוות שקעה בצפון הוא זה שמניע היום את השנאה של החזבאללה. מה לא עשיתם על מנת להסיר מהחמאס כל סיבה למלחמה בדרום. הרסתם במו ידיכם ישובים פורחים. קרעתם קרע בחברה הישראלית. חשבתם שאם לא תהיה להם סיבה להלחם, הם לא ירו עליכם. האם זה נפסק או התגבר?

קשה לכם להאמין?

אדם שגדל על הטוב אינו יכול להבין שיש רשע כזה בעולם. לאדם טוב קשה להבין רגש כזה, הוא אינו מאמין שדבר כזה קיים בכלל ואז הוא נתפס לטיעונים החיצוניים שהרע טוען. הוא חושב שזה סכסוך על גבולות או על דברים אחרים ושוכח את העיקר.

החמאס והחיזבאללה אינם רוצים שקט, הם רוצים דם. הם רוצים את הדם של היהודים. גם את הדם של הילדים שלהם הם לא ממש סופרים, הם אינם מהססים לירות מתוך בתי חולים, בתי ספר, מגדלי דירות ומכל מקום שיש בו אנשים. זאת תרבות שלמה של רשע, של אכזריות, של הרג, רצח, דם, מסמרים וקטיושות בלי אבחנה. ההיסטוריה מלמדת שבכל מקום שיהודים בחרו להתעלם מהרע השורשי הזה, הם שילמו מחיר יקר בדמים.

אתם חייבים לזכור שלא כל הערבים הם אנטישמיים. בודאי לא כל העולם, יש הרבה מאוד אנשים בעולם אוהבי ישראל, והם הרוב. השאלה היא מי יוביל את העולם. כשהיטלר הוביל את העולם – רוב אירופה שיתפה איתו פעולה בהשמדת יהודים. כל השאר לא היו ניכרים. פחדו,

שתקו או אפילו שיתפו פעולה בעל כורחם. אם הטוב יוביל – כל הטוב יעלה. כל אוהבי ישראל ירימו ראש.

אני רוצה להזכיר לישראלים איך קיבלו אתכם בפרחים ובאורז כשנכנסתם ללבנון במלחמת לבנון הראשונה. האנשים שקיבלו אתכם בפרחים ובאורז הם הרוב. אם אתם תשלטו – הם יפרחו. האנשים הללו סבלו כמוכם מהרוע של הפת"ח ואחר כך מהרוע של החיזבאללה.

הייתה משפחה בלבנון שאהדה מאוד את ישראל. הם האמינו שהיהודים צריכים להביא טוב והם טובים. משפחה הגונה שלא עסקה בשוד או בגזל, בודאי לא השתייכה לטרור. כשהמחבלים ראו עם מי יש להם עסק הם החליטו לשבור את רוחם ואת רוח כל התומכים בישראל. מה עשו? לקחו את הילדה שלהם, קשרו אותה בין שני רכבים, יד ורגל ימין לרכב אחד ויד ורגל שנייה לרכב שני. כל זה מול כל הכפר שרואה את הזוועה הזו. אחר כך החלו הרכבים לנסוע לאט לאט כשהילדה צורחת מכאבים עד שנקרעה לגמרי.

כל זה בשם אללה הרחום והחנון. כל זה מלווה בצעקות "אללה אכבר". כל זה כדי להושיע אותנו - הלבנונים - מהרוע של צה"ל. כל זה הוא סיוע. הסיפור הזה הוא לא סיפור חריג או יחיד. זה הנוהל של המחבלים - רוע ורשע ועריצות. כך הם מתנהלים מול אחיהם הערבים.

יחד עם זאת חייבים לזכור שלא כל הערבים הם חמאס. כל מי שהוא מוסלמי באמת, חייב להעריך את העם היהודי. על

פי האיסלם עם ישראל הוא "עם הספר". הוא העם הנבחר.
כך כתב מוחמד.

מולם עומדים שונאי ישראל. החיזבאללה, החמאס, התנזים,
האחים המוסלמים, אל קעידה והפת"ח. כולם שונאים את
עם ישראל בעומק הנשמה. אני מגוייס לחיזבאללה – החוד
של הרשע העולמי.

החברים של החיזבאללה

אני בחיזבאללה. החלו לאמן אותי עם חבורה של מתנדבים, חלקם מלבנון וחלקם מאיראן. האימונים היו מאוד מקצועיים. למדנו להשתמש בכל סוגי הנשק המצוי בידי צה"ל. לא היה לחיזבאללה שום מחסור בנשק צה"לי. היו ברשותם תחמושת של צה"ל, מדים של חיילי צה"ל, ואפילו נשקים כבדים של הצבא הישראלי.

היו לנו מדריכים צבאיים מכל העולם. מכל מקום בעולם היו באים מומחים לחבלה ולנשק ללמד אותנו לתפעל כלי נשק שונים, כלים פשוטים וכלים מסובכים.

הטרוריסטים הללו אהבו את החיים לעצמם. הם לא אהבו את הטוב, רק את התענוגות. הם היו יושבים אצלנו ומספרים לנו על המלחמות שהם מנהלים בארצות שלהם. מלחמות גרילה, טרור. הם סיפרו לנו על חבריהם שנפלו במלחמות הללו. הם דיברו על כל ההרוגים שנהרגו בפעולות שלהם בלי רגש של חמלה. אנשים רעים.

עם הזמן למדתי שרוב "לוחמי החופש" הללו לא היו אנשי משפחה. לא מסוגלים לתת, להעניק, לאהוב. הם היו אנשים שהרסו את עצמם ואת סביבתם. בשבילם העיקר היה המלחמה. לא משנה מי נגד מי. העיקר לראות דם.

האורחים הללו העריכו מאד את המאבק שלנו. הם ראו את האופן המוחלט שבו דרסו כאן חיים והעריצו אותו. בארצות שלהם הם היו צריכים להסתתר, להתבייש ולהתנצל על מה שהם עושים. כאן לא. בארצותיהם הם לא היו יכולים להראות התעללות בגופות בראש כל חוצות. כאן היו תולים אנשים על עמודי חשמל.

כאן יכלו להעריץ את המוות בלי בושה. כמו האינדיאנים, הכושים והטטרים שהיו תולים קרקפות וגולגולות בפתח אוהל המגורים שלהם.

מחנות המחבלים בלבנון היו בית ספר עולמי. בית ספר מעשי ובית ספר רעיוני. שימשנו כמקור השראה להרבה מכנופיות הטרור שבעולם. נאבקנו נגד ישראל מתוך קנאה ומתוך שנאה. באמת באמת שנאנו וקינאנו בכל מה שטוב. בכל מי שמצליח. בכל מה שמחייך. בכל מה שטוב.

סיימתי את שלב האימונים והפכתי לאחד הלוחמים הסדירים של החיזבאללה. לא ידעתי איך אני אגיב כאשר אצטרך לירות בנשק חם על בני אדם. אבל איך אומרים אצלכם? "דיה לצרה בשעתה". כך אמרתי גם לעצמי, והתחלתי בתפקידי.

לא אאריך לספר את כל קורותי בחיזבאללה רק זאת אומר, שהשתדלתי לבצע את תפקידי כלוחם בצורה הטובה ביותר, להיות האיש המסודר שדואג שכל מטלה שתבוצע על הצד הטוב ביותר. גם כאשר המפקדים הישירים היו מזלזלים בתפקידם, מחוסר פיקוח ובקרה של המטה הראשי של נסראללה, אני הייתי שם.

הרבה שואלים אם לא פחדתי שיגלו מה אני חושב באמת. בודאי שפחדתי. אבל אני הייתי פה בשביל "הנקמה"!

לנקום את מותו של אחי!

אח שלי נשרף באש

אחי היה מאורס לנערה ממשפחה לבנונית. התאריך לחתונה כבר נקבע. שתי המשפחות הכינו נדוניה וחפלה כנהוג. שבוע לפני החתונה פגש המפקד של מחנה החיזבאללה בהרי השוף את ארוסתו של אחי והוא החליט שהוא רוצה אותה לעצמו.

כשהוא לא הצליח, בערה בו חמתו, כבודו נפגע, והוא החליט לחסל את אחי במשפט ראווה - למען יראו וייראו. הבנו שהמחבלים תופרים תיק לאחי. ידענו שהסיפור הזה לא ייגמר בשלום. הצענו לאחי לברוח והוא אכן ארז במהירות את חפציו המעטים, עלה על המכונית של השכנים שלנו, ונסע לבירות. כך לפחות הוא תכנן.

המפקד של החיזבאללה הקדים אותו מעט. ביציאה מהכפר עצר אותו מחסום של אנשי חיזבאללה. הוא הורד מהרכב, הרכב הוצת, הנהג הוכה קשות, ואחי נלקח למשפט שווא. המשפט היה קצר. אחי נידון למוות. גזר הדין היה אמור להתבצע באותו שבוע, אחי היה אמור להשרף חי ביום שישי אחרי התפילה במסגד.

אבא ניסה בכל כוחו לבטל את גזר הדין. הוא ניסה לשכור עורך דין ולערער על גזר הדין, אך אנשי החיזבאללה לא נתנו לו כלל להיפגש עם אחי. הם לא הרשו לאף אחד,

כמובן, להיות נוכח במשפט, שספק רב אם הוא בכלל התקיים.

באותו יום שישי שבו היה אמור גזר הדין להתבצע, הוצת הבית שאחי הכין למגורים. הוא הוצת עם כל החפצים בתוכו. העשן היתמר למרחוק, וצרב גם את העיניים וגם את הלב. אחר כך הוזמנו כל תושבי הכפר לבוא ולראות את ההוצאה לפועל, ברחבה המרכזית של הכפר.

גם אנחנו, אחיו ומשפחתו, באנו לראות בהריגתו של "הבוגד". הודיעו לנו מראש כי מי שלא יפגין שמחה על הריגתו, ייחשד בשיתוף פעולה איתו. גם אנחנו היינו אמורים להשתתף ב"חגיגת" הריגתו של אחי.

אני כותב לכם את הדברים הנוראים האלה במילים פשוטות, אך כל קורא יכול לנסות לדמיין מה עבר עלינו עד לאותו יום שישי, יום ביצוע גזר הדין. כאמור, כל המאמצים של אבי היו לשווא, אך הם גבו את מחירם. אבי הזקין באותו שבוע בכמה עשרות שנים. שערו הלבין בבת אחת.

כל תושבי הכפר, שידעו היטב מה "פשעו הנורא" של אחי, הרגישו כואבים ומושפלים. אלה הם אחינו מהחיזבאללה שבאו מאיראן להציל אותנו מהיהודים! הם אלה שמבצעים בנו מעשי נבלה כל כך שפלים ומתועבים.

באותו יום שישי, כאשר הוציאו את אחי ממקום מאסרו, כמעט ולא הכרנו אותו. במשך אותו שבוע הם התעללו בו עד עפר. כנראה שהם ניסו להוציא ממנו ויתור על ארוסתו.

אך כבוד המשפחה לא נתן לאחי לוותר עליה. הוא בודאי חרד לגורלה ולא רצה שתיפול בידי אותו קצין בכיר של החיזבאללה. הוא לא הודה בשום "פשע" ולא ויתר על ארוסתו.

כאשר הציבו אותו על ערמת העצים, עליה היה אמור להישרף חיים, בא אלי אותו קצין מושחת ואמר לי בפני כל הכפר: "אחיך שיתף פעולה עם הישראלים! אתה איתנו או איתו?" "אתכם, כמובן" – אמרתי לו.

"אז בוא איתנו" – הוא אמר.

לא ידעתי מה הוא רוצה שאעשה. ולמרות שהלב שלי אמר לי להתנגד, ידעתי שאם אעשה כן, זה יהיה סופי. הדרך הזאת תוביל אותי במהירות אל אותה ערמת עצים שעליה היה קשור אחי. שום טובה לא תצמח מזה. יותר טוב היה לי להיכנס לחיזבאללה ולנקום את מותו של אחי מבפנים. "בודאי" אמרתי לו.

הלכתי בצעדים נמרצים אל ערמת העצים ספוגת הבנזין. לא ידעתי מה אני אמור לעשות. קיוויתי שלא יבקשו ממני להדליק את האש. הם מסוגלים.

אחי התבונן בי כשאני מתקרב. ואז, זרק אחד החיילים לפיד אש על ערמת העצים הספוגה בבנזין. הלהבות הקיפו את אחי. הם החלו לאחוז בבגדים. עשן יצא מפיו. הוא צעק בכל כוחו בכאב: "נקמה! נקמה!! נקמה!!!"

זאת הסיבה שבגללה אני בחיזבאללה.

תפקיד של לוליין

מי שנמצא במקום כמו שאני נמצא - לא יכול לחיות מתוך פחד. זה עלול להכשיל לו את כל העבודה. צריך לפעול מתוך בטחון. רק כך אפשר להצליח.

דוד שלי, שהיה אדם מאוד חכם, קלט לפני כולם מה הכיוון שלי. הוא קרא לי ובמקום לדבר איתי ולהסביר לי מה לעשות הוא סיפר לי סיפור.

"פעם אחת" הוא אמר, "ראיתי להטוטן שהלך על חבל דק. חבל שהיה מתוח בין שני בניינים גבוהים. הוא הלך מבניין אחד לשני ומתחתיו עמדו מאות אנשים לראות מה יקרה לו, שהוא לא ימעד וייפול חלילה מגובה רב".

"ראה", הוא הסביר לי "הלהטוטן הזה יקבל בודאי איזה שכר נאה אחרי שהוא יסיים את הלהטוט שלו. חמש דקות של עבודה והוא מרוויח כמו מישהו אחר שעובד חודש ימים".

"אתה יודע מה המומחיות שלו?" שאל הדוד וחיכה לתשובה.

בזמן שחשבתי למה מתכוון דודי הוא ענה לי:

"החכמה של הלוליין היא להיות מרוכז כל הזמן בעבודה שלו - לא במטרה!! אם בזמן שהוא הולך על החוט הוא

יחשוב על משהו אחר חוץ משיווי המשקל שלו – הוא ייפול!!
מספיק רגע אחד כדי ליפול!!

אם הוא יחשוב על הכבוד הגדול שהוא יזכה לו לאחר
ההילוך על החבל – הוא ייפול.

אם הוא יחשוב על הכסף שהוא יקבל בסיום המבצע הזה –
הוא ייפול.

אפילו אם הוא יחשוב על הסכנה שאורבת לו – הוא ייפול.
הוא צריך להיות מרוכז כל כולו בעבודתו. וכך הוא יוכל
תמיד תמיד להלך על החבל ולהביא לביתו פרנסה בכבוד.
לא צריך לטעות יותר מפעם אחת. זכור את זה היטב!!”

זכרתי תמיד את האזהרה של הדוד שלי ולא נתתי לעצמי
לפחד. השתדלתי לא לחשוב על השכר של מעשי, על
החשיבות שלהם. השתדלתי לא לחשוב על הסיכון שבהם.
התרכזתי בעבודה.

הבנתי היטב שתהום פעורה משני צדי החיים. מחשבות פחד
או גאווה רק מזיקות לתפקיד. זה נכון אם אתה להטוטן, וזה
בודאי נכון במצבי.

השקעתי את כל כולי בעבודה. קודמתי מדרגה לדרגה עד
שהגעתי לדרגה של פיקוד – אחראי גזרה, ממונה על שישים
מחבלים.

ברית דמים עם הישראלים

לוחמינו ביצעו פעולות נגד חיילי צה"ל. חלקן התרחשו לידי לא יכולתי למנוע אותן.

פעם אחת הניחה יחידה מהמחנה שלי מטען צד בדרך שרכב של הצבא הישראלי היה אמור לעבור בה. מספר חיילים ישראלים נהרגו באותו פיגוע. חיילי החיזבאללה צילמו את האירוע, הסריטו אותו ושלחו את התצלומים לכל סוכנויות הידיעות.

זה לא סתם להתרברב. זה להשפיל! להחליש!

לא הבנתי אז, וגם היום אינני מבין, את שירותי השידור הישראלים שמשדרים את התעמולה של החיזבאללה. למה הם מחלישים?

לאט לאט מצאתי את עצמי חושב מחשבות כמו - מה טוב לישראל? פתאום נולד להם מישהו שכואב את כאבם. מישהו שרוצה להפסיק את ההרג הזה ולעזור להביא שלום לעולם.

אני יודע שאסור לדחוק את הקץ. למרות הכאב הגדול ידעתי שאסור לפעול לפני הזמן הנכון. זה כמו לפתוח ביצה באמצע

תהליך הדגירה כדי להוציא את האפרוח. אין ביצה, אין אפרוח, וגם לא תהיה תרנגולת. צריך לדעת לדגור, לחמם ולהתקדם בקצב נכון.

חיכיתי וחיכיתי וזה בא.

יום אחד הכינו אצלנו במחנה מכונית תופת והתכוונו לשלוח אותה עם מחבל מתאבד להתפוצץ בתוך שיירה של צה"ל. השקעתי רגע אחד של תעוזה, הרבה רגעים של מחשבה. זה היה שווה את כל השנים שבהן רכשתי אמון ומיומנות. שנים של עבודה על מנת להיות במקום הנכון בזמן הנכון.

השיטה שפעלתי בה הייתה פשוטה בתכלית. בלילה שלפני הפעולה ניגשתי לרכב וחיברתי לחשמל של הרכב את השעון החשמלי של מטען החבלה. ברגע שהמתאבד התורן הגיע והתניע את הרכב – הגיע החשמל למערכת ההצתה והמטען התפוצץ יחד איתו.

אחרי הפיצוץ כל המחנה היה בחרדת אלוקים. כולם חיפשו את חיילי צה"ל בכל פינה. איך זה קרה? למה המטען התפוצץ?

ידעתי שאחרי ההלם הראשון יתחילו לחפש אשמים, ואני הייתי צריך לנקות את עצמי היטב. רצתי בכל כוחי אל הרכב, יותר מהר מכל אדם אחר במחנה. רציתי להיות בטוח שלא ישארו עדויות לפעולת חיבור החוטים.

התבוננתי וראיתי, לא נשארו שום סימנים. הכל נהרס. הכל
התרסק. הפיצוץ הרס את הכל. לא יכולים לגלות מה קרה.
ניצלתי.

עוד כמה חיילים ישראלים ניצלו יחד איתי. יש לנו גורל
משותף. ברית דמים נכרתה ביני לבין אנשים שלא ראיתי
ולא יודעים כלל על קיומי.

היו אירועים שלא הצלחתי למנוע, משום שלא היה לי קשר
עם מישהו בצד הישראלי. לא ידעתי על מישהו אמין מהצד
השני שלא יסכן את חיי. מישהו שהייתי יכול להודיע לו על
פיגועים מתוכננים.

הקשר הזה נוצר באופן בלתי מתוכנן בשעה ששלחנו את
מכונית התופת השנייה. אבל קודם אספר לכם איך גייסנו
את המתאבד לאותה פעולה.

גיוס מתאבדים

אחד החידושים שחידשנו בחיזבאללה היה הפעלת מתאבדים. זו שיטה שאומצה היום על ידי כל ארגוני המחבלים האחרים, במיוחד בחמאס וב"אל-קעידה". גם אלה שלוחמים בישראל וגם אלה שמפגעים באמריקה, בלונדון, ברוסיה, בספרד, בהודו. כולם הולכים על מתאבדים. זכות היוצרים על השיטה שמורה לחיזבאללה.

מי הם המתאבדים?

ובכן, קודם כל צריך לדעת כי הם אינם הלוחמים עצמם. רובם הגדול של המתאבדים היו אנשים שגייסנו בעיקר בקרב מחנות הפליטים. לא רק שם היינו מחפשים את מבוקשנו. גם בקרב השכבות המבוססות של החברה הלבנונית היינו מוצאים לפעמים אנשים שאיבדו את הטעם בחיים והיו מוכנים להתאבד. אבל, עיקר המתאבדים באו מקרב שוכני מחנות הפליטים.

חיפשנו אנשים שלא הייתה להם שום שמחת חיים, חיפשנו אנשים שחיו חיי הוללות והפקרות. חיפשנו אנשים עצובים. חיפשנו אנשים שרע להם עם עצמם. אנשים כאלה יהיו רעים לאחרים. זה נכון גם הפוך. מי שרע לאחרים – באמת הוא רע גם כלפי עצמו.

החיזבאללה היה נותן לעצובים הללו הרבה אומץ לבצע את ההתאבדות. היינו מספרים להם כי בגן עדן הם יזכו להגשים את כל החלומות הפרועים שלהם. כל מה שנמנע מהם "כאן" - הם יקבלו "שם".

זה לא כל כך בטוח שהמתאבדים האמינו לכל הסיפורים שלנו. אבל היה נוח להם להיתפס לסיפורים בשעה שהם היו מבצעים את הפעולה ונזקקו לתוספת כוח.

ידענו שהמרכיב המרכזי ביצירת מתאבדים הוא החברה. אנחנו סייענו למתאבדים לשפר את מעמדם בחברה באופן הטוב ביותר. באמצעות תרומות שהיו אוספים לנו בכל העולם, היינו מסייעים למשפחות המתאבדים אחרי שהם ביצעו את המשימה. אחרי הכל, המשפחה היא דבר חזק וחשוב בחברה הערבית, והמתאבד, שהיה עד היום איש שלילי, "נטל" ו"בושה" למשפחה, הופך בבת אחת להיות איש כבוד. מעכשיו הוא "שהיד". מביא למשפחה גם כבוד וגם... פרנסה לכל החיים.

היינו מגייסים מתאבדים במחנות הפליטים. המחנות הללו היו כר נרחב של פשע, זלזול ורשעות. כל כך הרבה כסף הושקע שם על מנת לשמר את האנשים האלה במצב של ריקבון נפשי מתמשך. זה שירת באופן מופלא את כולם - חוץ מאשר את יושבי המחנות בעצמם.

מציאות החיים העלובה של המחנות לא הייתה גזירה משמים. היה קל מאוד ליישב את הפליטים הללו מחדש.

אדמות שוממות היו בלבנון הרוב, אדמות שאיש לא עיבד מעולם והיו יכולות להניב תנובה רבה אם היו מחברים בין האנשים הללו לעבודה. אבל ממשלת לבנון לא רצתה בכך. כמו כל מדינות ערב, הם לא רצו בכך. הם רצו רק לשמר את העליבות של הפליטים. כך הם יכלו לסחוט דמעות וכסף מכל העולם ולהמשיך במאבקם בישראל.

סכומי כסף עצומים הושקעו במחנות הללו על ידי האו"ם ושאר "ארגוני חסד" מכל העולם. קל לחשב ולראות שאם היו משקיעים בפליטים הללו רק חצי מהסכומים האדירים הללו, היו יכולים לבנות מכל מחנה עיר שלמה. אבל הם העדיפו להשקיע את הכסף הזה בעזרה יומיומית ולא בפיתוח. הם השקיעו את כל הכסף הזה על מנת לשמור את האנשים הללו בעניותם.

איך היינו מגייסים מתאבדים במחנות הפליטים?

מידי כמה שבועות היינו עורכים כנס לאיסוף מתאבדים. היינו עוברים בכל מחנות הפליטים לפי סדר עבודה שנקבע מראש עם "האיש החזק" במחנה, זה שבדרך כלל היה לו הכי הרבה דם על הידיים.

כל איסוף היה מתחיל בכינוס כל הנוער שבכפר להרמת משקולות, תחרויות אגרוף, ושאר הצגות כוח. כך היינו מושכים את הצעירים ומשלהבים אותם. אחר כך היינו מספרים להם על השהידים והבתולות. היינו מתארים להם

גם את הסכנות וגם את הכבוד השמור למשפחה שלהם; גם את הפחדים וגם את התענוגות הצפויים להם בגן עדן.

היינו מדברים על הישראלים שגזלו את אדמתם. מראים להם תמונות עם דם, סרטים של פעולות. אבל עיקר העיקרים של פעולתנו היו הסיפורים על חולשתה של ישראל. "ישראל חלשה מקורי עכביש", זה היה הביטוי של המפקד העליון נסראללה. זה היה משפט המפתח שלנו. התנהגותה של ישראל הייתה תורמת תרומה מכרעת לגיבוש הסיפור על "קורי העכביש".

לפעמים מדינת ישראל הייתה "יורדת על הברכיים" כדי להביא לשחרור חיילים חטופים. הם היו מבקשים מאיתנו רחמים. הם היו מבקשים זאת דרך כל מיני שליחים גרמנים שלא הסתירו את אהדתם למפעלנו, ואנחנו היינו שואבים מזה כוח עצום. "תראו מה אלפיים לוחמים שלנו עושים למדינת ישראל, איך הם מורידים אותה על הברכיים".

הנערים היו מרגישים גדולים. חשבו איזו תחושה נפלאה זו לנער מהמחנות להרגיש חזק כל כך - אם רק יהיה מוכן ללחוץ על הכפתור.

גם המחבלים שישבו בכלא הישראלי ושחררו בעסקאות שונות היו באים איתנו למחנות. הם היו מספרים על חולשתה של ישראל וההתלהבות של הנוער הייתה מרקיעה שחקים. אחר כך היינו צריכים רק "לאסוף את הסחורה".

האיסוף צריך להיות זהיר. לא אספנו את כל המתלהבים הראשונים. לא קיבלנו כל אחד. רק מי שהיה יכול לשמור בתוכו את ההתלהבות הזאת גם לרגעי האימה הגדולים, נבחר. לא כל מי שמתלהב בתחילה להיות שהיד יישאר בנחישותו כאשר הוא יצטרך להסתובב בתוך ציבור ישראלי, כאשר הוא יצטרך לענות לשאלות של חייל או שומר במחסום או בכניסה לקניון. לא כל אחד יישאר בנחישות ברגעים שבהם הוא יצטרך ללחוץ על הכפתור.

האמת היא שאנחנו לא סמכנו לגמרי על המתאבדים. היינו שולחים אחריהם אנשים שיוכלו להפעיל בשלט רחוק את המטען או החגורה שעל גופם. השהיד עלול להתמלא פחד ברגע האמת והכל יכול להיהרס. לא רק שהפעולה המתוכננת תיכשל, אלא המתאבד יספר ויתאר בחקירתו כל מה שהוא יודע, והוא יסגיר לידיהם של הישראלים עוד ועוד מחבלים אחרים.

מיותר לומר שעל כל "שהיד" שהיינו מגייסים במחנה היינו צריכים לשלם סכום מכובד לאיש החזק של המחנה, זה שהיה מארגן לנו את האירועים. כך היינו עוברים ממחנה למחנה ומגייסים מתאבדים לשורות החיזבאללה.

למה לריב עם אללה?

בשעה שהיינו מסתובבים במחנות הפליטים נכנסנו לפעמים לבתי המחנה לראות את התושבים, לשמוע את דעותיהם ולהבין אילו דברים עשויים לסייע לנו בתפקידינו. ראינו כי זקני המחנות הללו לא הסתכלו עלינו בעין טובה. היו כאלה שאמרו זאת בפה מלא והיו כאלה שפחדו לדבר. הם לא היו מעודדים את השבאב (הצעירים) להתגייס לחיזבאללה.

הזקנים היו אלה שגורשו מבתיים על ידי הישראלים והם היו צריכים להיות מלאי כעס יותר מהצעירים שלא ראו את ישראל מימיהם. אבל המציאות הייתה הפוכה לחלוטין. רובם הגדול של המגורשים עצמם לא היו חדורים שנאה נגד מדינת ישראל - להפך. נראה כאילו הם עזבו את ישראל בהסכמה.

הייתה לזה סיבה. היהודים אינם יודעים אותה. זה לא בגלל שהערבים אינם אומרים אותה, זה פשוט בגלל שהיהודים אינם רוצים לשמוע. הם אינם מקשיבים לאחרים. הם מסבירים את הערבים כפי שהם רוצים להבין. הם מסבירים לאחרים מה הם צריכים לחשוב.

קראתי פעם אצל היהודים שהערבים ברחו מירושלים, מעכו, מצפת, מהגליל ומהכפרים הרבים כי הם חששו שהיהודים יהרגו אותם.

במקום אחר קראתי שהתושבים הערבים של צפת ברחו בתש"ח כששמעו את הדוידקה הקטנה, כי הם חששו שיש ליהודים פצצת אטום. זה גם קצת מעליב אבל בעיקר זה מסוכן. בצפת היו ערבים משכילים, רופאים ועורכי דין. זה לא רציני לספר עליהם שכאשר הם שמעו רעש של תותח קל הם חשבו שזו פצצת אטום. אלה שיודעים להפעיל תותחים כבדים אינם מפחדים מכלי נשק קליל.

כך גם הסיפור על הערבים שברחו מירושלים, מיפו ומהגליל בגלל כמה משפחות שנהרגו בדיר יאסין, זה פשוט עלבון לאומה הערבית. הייתכן שעשרות אלפי ערבים יברחו בגלל שלושים או ארבעים איש שנהרגו בקרב?

קשה לחשוב שהסיפור הזה הפיל פחד על כל הערבים, שבגלל זה הם ברחו והשאירו בתים ושדות ורכוש רב. האם זה נשמע לכם רציני?

הערבים הם לא פחדנים כל כך גדולים. הסיפור של דיר יאסין הוא לא מאורע שיבריח אומה שלמה, אומה שגדלה על מסורת של "נקמת דם" ו"כבוד לאומי". כל האגדות הללו הן זלזול שאולי משרת מטרות פוליטיות, אבל אין לו בסיס עובדתי.

חוקרי ההיסטוריה לא טרחו כלל לשאול את הפליטים או את ראשיהם - למה הפקרתם את בתיכם? למה עזבתם רכוש רב כל כך? מה הייתה סיבת הבריחה הגדולה?

אם תשאלו את ראשי המחנות, לא את בעלי הזרוע, לא את אלה שניסו לעשות הון כלכלי או פוליטי על גבם של הפליטים - אם תשאלו את מפקדי צבא, את אלה שהיו המנהיגים ב-1948, תשמעו את ההפך הגמור. הם יגידו לך: "אנחנו מאמינים באלוקים. אלוקים הבטיח ליהודים את ארץ ישראל. למה לריב עם אללה?"

איך אמר לי אחד מהם? "דע לך שכשהיהודים באו לארץ ישראל והתחילו לעבוד את האדמה - זלזלנו בהם. הם לא ידעו איך להחזיק ביד טוריה. מהר מאוד ראינו שאללה איתם. הם הצליחו. האדמה נתנה להם פירות. השמים הורידו להם גשמים.

כשנלחמנו בהם - ראינו שהם מנצחים למרות שלא היה להם נשק. למה לריב עם אללה?"

מטיף צמא דם

כאשר ראיתי את הזקנים הללו נזכרתי בסיפור שקרה לי בהיותי נער. אחד המטיפים המוסלמים הגיע אל הכפר שלנו. הוא אסף את כולנו למסגד וקרא לפנינו כל מיני שורות מן הקוראן, שורות שכולן מדברות כנגד היהודים. כל מיני דיבורים על כך שהם הרע של העולם, שהם החוטאים הגדולים.

הוא דיבר בשכנוע כל כך גדול. הפסוקים שהוא הביא מהקוראן הסבירו שהיהודים הם מקור כל הרע שבעולם. הם הסבירו שכל אחד צריך לצאת למלחמת מצווה - שאלוקים ממש מצווה אותנו להרוג כמה שיותר יהודים. אני זוכר את עצמי מתבונן בו בהערצה ומתלהב מדבריו, עד שהרגשתי יד מונחת על זרועי. זו הייתה היד של דודי.

יצאתי מהתפילה הזו ברגשות מעורבים. מה שהמטיף הזה אמר, היה שונה לחלוטין ממה ששמעתי בבית. אני למדתי בקוראן על אברהם יצחק ויעקב; על יציאת מצרים; ועל כך שאלוקים בחר בבני ישראל גם בעולם הזה וגם בעולם הבא, האיש הזה הטיף לנו את ההפך. חיכיתי לראות איך דודי יסביר את דבריו של המטיף הזה.

"מה שמעת אצלו?" שאל דודי.

חזרתי לפניו על כל השורות שהמטיף ההוא קרא מעל במת המסגד.

"אתה זוכר מאיפה הוא ציטט אותך?" שאל הדוד.

"כן", עניתי בבטחה.

"עלה על כסא", אמר הדוד "יש מדף של ספרי קוראן ישנים. תביא מהארון כמה וכמה ספרי קוראן, לא חשוב איזה, העיקר שכולם יהיו ישנים". בבית של דודי היה אוסף של ספרי קוראן ישנים, חלקם בדפוס וחלקם בכתב יד. הוא שמר אותם בארון מיוחד לספרי קוראן עתיקים.

הבאתי ארבעה ספרים שנראו לי עתיקים במיוחד.

"פתח במקום שבו קרא השייך" אמר הדוד.

פתחתי וחיפשתי בספר הראשון את הפסוקים שהשייך ציטט בדרשתו המלהיבה. הם לא היו. חיפשתי בשני, בשלישי וברביעי. גם שם לא היו הפסוקים שהשייך קרא מעל במת המסגד. התחלתי להתרגז. הלכתי להביא עוד ועוד ספרים. בכל הספרים העתיקים הללו לא נכתבו כל הפסוקים שהטיפו להרג וטבח יהודים. רק בספרים החדשים שמהם ציטט השייך היו מודפסים כל אותם פסוקי שטנה.

"מה זה?" שאלתי.

"מה שאתה חושב", ענה הדוד.

"זיוף" אמרתי בלחש.

משהו הבשיל בי באותו יום. זה לא כעס. זאת לא הבנה. זה הרבה יותר מזה. זאת בגרות. לדעת להסתכל על המציאות בעיניים יותר מפוכחות.

מכונית תופת

מכל המגויסים בחרנו מתאבד. הכנו לו מכונית תופת - אמבולנס מלא חומרי נפץ ובלוני גז.

קבענו מועד לפיצוץ המטען ביום שישראל עתידה לשחרר מחבלים מבתי כלא בישראל, כחלק מההסכמים שהיו לה עם הרשות הפלשתינית. קבענו דווקא ביום הזה כדי להראות לנוער הפלשתיני שאנחנו לא מתקפלים, שאנחנו לא מפסיקים את המאבק. רצינו להראות להם את שחרור המחבלים ככניעה של ישראל ולא כחלק מהסכם שלום.

מכונית התופת השנייה שהוכנה במחנה שלנו הייתה מתוכננת להישלח מוקדם בבוקר, שעות שבהן הערנות של החיילים הישראלים אמורה להיות נמוכה ביותר.

כולנו כבר ראינו בדמיון שלנו את הגויות המרוטשות של הישראלים השנואים כל כך. זו הייתה האווירה במחנה. תחושה שגם אני הייתי שותף לה. במקום אחר בסתר לבי חשבתי איך להזהיר את הישראלים ממכונית התופת הזו.

המכונית הייתה "אמבולנס" מלא בעשרות קילוגרמים של חומר נפץ פלסטי ומסמרים כדי להגביר את הפגיעה. השתמשנו באמבולנס כי ידענו שהישראלים לא יעזו לעצור

אותו, וכך יהיה קל להעביר אותו במעבר הגבול. הנהג המתאבד היה אמור להעביר אותו לישראל באמתלא שהוא מעביר חולה הזקוק לטיפול נמרץ. אם החיילים במחסום ינסו לבדוק את המכוננית, הוא אמור לפוצץ את המטען במעבר הגבול על החיילים.

ראיתי בעיני רוחי את עשרות האנשים הצפויים להיהרג ממטען כזה. הייתי מוכן לעשות כל דבר על מנת להזהיר את הישראלים מהמטען. חשבתי שבמקרה הצורך אפוצץ את המטען בתוך המחנה. במקרה כזה הייתי נחשף. כל בני משפחתי היו נדונים למוות בייסורים. כשהדם היה עולה לראש – כל נקמה הייתה מוצדקת – אפילו הרג תינוקות.

חשבתי הרבה מה עלי לעשות. לא יכולתי לחבר חוטים שיגרמו לפיצוץ בעת התנעת המנוע – אין חוזרים על תרגיל אחד פעמיים, זו מתכונת בטוחה להיתפס. רק לפנות בוקר עלה בראשי רעיון שהיה בו הרבה סיכוי, וגם סיכון מחושב. החלון של האמבולנס היה מכוסה אבק כמו שיש על הרבה מכונניות. ידעתי שהחיילים הישראלים העומדים במחסום הגבול מתבוננים בכל מכוננית הרוצה לעבור בדקדקנות רבה. אכתוב באצבע על האבק של שמשות האמבולנס הקדמית באותיות עבריות "תופת". החיילים של החיזבאללה במחנה שלנו אינם יודעים איך נראות אותיות עבריות. הם לא יגלו את התחבולה.

המכונית הייתה אמורה לצאת לפנות בוקר למעבר הגבול. חצי שעה לפני היציאה הייתי צריך לוודא שהכל תקין, שהמרעום מחובר, החוטים תקינים והכל כשורה, שלא תקרה לנו עוד פעם תקלה כמו בפעם הקודמת שהמכונית התפוצצה בתוך המחנה.

עודדתי את הנהג המתאבד. אמרתי לו שהישראלים אינם נוגעים לרעה באמבולנס אפילו אם הם חושדים שיש בו חומרי חבלה. ראיתי שהוא מתקשה להבין ואמרתי לו שלישראלים "יש להם חוקים משלהם". לא נראה לי שהוא הבין אותי, גם אני לא כל כך מבין אותם.

ברכתי אותו בשם אללה, הבטחתי לו חיים ושפע של תענוגות בגן עדן העליון. כל זאת כמובן בזכות הישראלים הרבים שיזכה להרוג. הוא נראה נפחד וקצת מבולבל, ואני ניצלתי את חוסר תשומת הלב שלו. כתבתי על החלון את המילה "תופת", והתפללתי שאחד החיילים הישראלים ישים לב להודעת האזהרה.

אחרי יציאת האמבולנס חיכינו כולנו במחנה לשמוע על הצלחת הפעולה. תצפיתנים מיוחדים עקבו אחרי האמבולנס במשקפות חזקות ורבים מאיתנו עמדו לידם. כולנו חיכינו לשמוע שהאמבולנס אכן עבר את מעבר הגבול ללא תקלות. המוסלמים אינם מתפללים למשהו שיקרה - "הכל מן אללה". הוא גדול והוא עצום, "אללה אכבר". מי בן האדם

שידבר איתו בכלל? שיבקש ממנו? מי חושב שאלוקים
יתייחס אליו?

כאשר מוסלמים אדוקים משתווים לכיוון מכה חמש פעמים
ביום, הם רק מודים לאללה על מה שהוא עשה להם. הם לא
מאמינים שיש בכוח התפילה לשנות משהו בעולם.

פיצוץ עז נשמע. הוא היה כל כך חזק. שמענו אותו גם במחנה
שלנו. הפיצוץ נשמע מוקדם מן הצפוי. כולם הבינו
שהאמבולנס התפוצץ בשער ולא ניכנס לשטח מדינת
ישראל.

לשונות ארוכות של אש עלו מכיוון האמבולנס. הפיצוץ קרע
את הרכב לגזרים וכל בלוני הגז שהיו באוטו בערו בלהבות
אש שעה ארוכה אחרי הפיגוע. הישראלים לא ניגשו לכבות
את האש מחשש למטענים נוספים. החיזבאללה שעל הגבול
פחדו להיחשף. צבא לבנון לא נמצא כלל באזורים הללו,
והאמבולנס בער ובער עד שכל הגופה של המחבל נשרפה
לחלוטין יחד עם האוטו ולא נשאר ממנו מאומה.

רק אחרי שתחקרנו את התצפיתנים הבנו שכאשר
האמבולנס התקרב למחסום הגבול, אחד החיילים
הישראלים זרק רימון על הרכב, והוא התפוצץ במרחק מה

מהחיילים הישראלים. לי היה ברור שאחד החיילים הבחין בכתובת שעל האמבולנס.

כשתחקרנו את אנשי האו"ם שהיו בסמיכות למקום האירוע, התברר שהם לא הבחינו בכתובת. הם לא הבינו למה החייל הישראלי שראה את האמבולנס ירה בו. הם סיפרו שהחייל התרחק מהרכב, כיוון את הנשק אל הנהג המתאבד, והורה לו לצאת מהאמבולנס. הנהג לא עצר. להפך, הוא ניסה להסיע את האמבולנס לתוך המחנה הישראלי שנמצא על הגבול. או אז זרק החייל הישראלי רימון לתוך האמבולנס ופוצץ אותו לפני שהוא הגיע לתוך המחנה.

ידעתי שכעת יהיה זעם עצום במחנה. מישהו ישלם את המחיר. מישהו יהיה קרבן. די היה בחשד קטן ולא מבוסס על אחד מאתנו או על אחד מהכפריים שבסביבה כדי לדון אותו למוות בייסורים נוראים.

ואכן, החיילים במחנה שלנו איבדו את עשתונותיהם. אני, שהכנתי את עצמי, שיחקתי תפקיד מרכזי בתגובה הנזעמת. הטלתי אשמות על אנשי האו"ם שהם, כנראה, הודיעו מראש לצה"ל על מכונית התופת.

אנחנו הודענו לחיילי האו"ם על הפעולה הזו. רצינו לשמור על קשרי אמינות עם האו"ם. כוח האו"ם משמש אותנו ככוח

יעיל מאוד במערך פעילותנו. הם נהגו להזהיר אותנו על פעולות שצה"ל עומד לבצע, פעולות שנודעו לאו"ם מקציני צה"ל עצמם.

האמת היא שלא עלה על דעתי שחיילי האו"ם יודיעו לחיילי צה"ל על המטען. לא היה שום חשש שהם יודיעו לצה"ל על מכונית התופת. הם תמיד היו בצד של החיזבאללה.

הטלתי את האשמה במקרה זה על חיילי האו"ם, גם כדי להסיר כל חשד אפשרי מכיוון המחנה שלנו, וגם כדי לשבש את הקשר שלנו עם חיילי האו"ם. שיבוש זה עתיד, בסופו של דבר, לשרת את עם ישראל. אבל הרווח הגדול מהפעולה נודע לי רק לאחר מכן.

גויסתי ל"מוסד"

אני כותב לכם את המאורעות בסדר הדברים כפי שהם קרו בשטח, אך הרבה דברים שאני מספר כעת נודעו לי רק אחרי שנים רבות.

בתחקיר שערך צה"ל לאחר פיצוץ האמבולנס, סיפר החייל שבמעבר הגבול את הסיפור האמיתי רק לפיקוד הבכיר. הוא הבין שהמידע שהגיע אליו הוא חסוי ביותר. אילו הידיעה הזו הייתה מגיעה לעיתונות או לחיילי המחנה, היה הסיפור הזה מתגלגל בין החיילים. החשד היה חוזר אל אנשי המחנה שלי, והסכנה הייתה מתקרבת אלי.

למזלי, נפצע החייל קלות בעת האירוע והיה מאושפז כמה ימים עד שהגיעו התחקירנים. הזמן הזה הספיק לו לשחזר את המאורעות ולהבין את משמעותם ואת החשאיית ההכרחית. הוא הבין שצריך להיזהר מאוד שהסיפור הזה לא ידלוף, וסיפר את פרטי האירוע רק לבכירים ביותר שיוודעים לנצור את לשונם.

בסופו של דבר המידע הגיע אל המקומות הנכונים, והתוצאה הייתה שחייל חדש של החיזבאללה בשם "מחמוד" הצטרף למחנה שלנו. מחמוד היה חייל כל כך מעולה עד שאפילו אני, שהייתי מודע לאפשרות של משתפי"ם בין

החיילים של החיזבאללה, לא העליתי על דעתי שהוא שליח של ה"מוסד". הוא היה השליח שתפקידו למצוא את האדם שכתב על האמבולנס את המילה "תופת" וליצור איתו קשר.

ה"מוסד" הבין שיש לישראל אוהד נאמן במחנה שלנו, המחנה שממנו יצא האמבולנס ישר אל מעבר הגבול. הם היו חייבים למצוא את האדם הזה, ומחמוד נבחר למצוא אותי בכל מחיר.

באותה תקופה לא הייתי מודע כל כך לשיטות שבהן נוקט הצבא הישראלי. למעשה, כנראה שאין מי שיודע בדיוק מהן השיטות של ישראל, כיון שהשיטה שלהם היא ההפתעה. יש יעדים ברורים, יש מטרות מוגדרות, יש תורת לחימה. אבל בכל פעם מנסים להפתיע בשיטות פעולה חדשות.

התפקיד של מחמוד היה קשה במיוחד. זה לא פשוט לגלות מישהו שלא משאיר שום סימני זיהוי, מישהו שאפילו אם תזהה אותו הוא לא יסכים להזדהות בפניך כי אולי אתה שייך לריגול הנגדי. זה תפקיד שאין בו אפשרות לטעות בפני מישהו להתנצל ולומר "טעיתי". אם הוא טועה בזיהוי ופונה לאדם הלא נכון, הוא נחשף מיידית וחייב שווים כקליפת השום ואף פחות מזה. אם הוא לא ימות מכדור של רובה, הוא ימות בעינויי תופת על מנת להוציא ממנו כל מידע אפשרי. הוא עלול גם להיות מוסגר לידי הסורים או

האיראנים וזה לא פחות מסוכן. על כן היה התפקיד של מחמוד קשה מנשוא, והוא עמד בו בכבוד.

עד היום איני יודע בדיוק איך מחמוד גילה אותי. אבל זה לקח לו מעט מאוד זמן. מה שאני יודע זה שכאשר הוא גילה מי היה האיש האחרון שעמד ליד האמבולנס שיצא אל מעבר הגבול, הוא כבר ידע את הכיוון. כמה ימים אחר כך הוא ביקש ממני לכתוב לו שם ומספר טלפון של אחד החיילים במחנה שלנו. כשאני משחזר היום את האירועים, נדמה לי שהוא השתמש בזה להשוואת כתב היד שלי עם הדוגמא שהוא קיבל ממפעיליו בישראל. הם שיחזרו כמה מאפיינים מכתב היד שלי על פי דברי החייל שירה באמבולנס, וכשכתבתי לו כמה מילים על פיסת נייר זה אישר לו שאני הוא זה שכתב על האמבולנס.

אני מניח שהוא השתמש בעוד כמה וכמה שיטות מתוחכמות כדי לזהות מי אני. הוא אסף פרטים שהרכיבו לו תמונה שלמה, אבל הוא לא סיפר לי על כך מאומה. בסופו של דבר הוא החליט שאני הוא זה שכתבתי "תופת" על האמבולנס וניגש אלי עם טלפון זעיר, משהו בצורת עט, כדי שאשוחח עם אחד המפקדים שלו ב"מוסד".

מחמוד הגיש לי את הטלפון ואמר לי בערבית שהטלפון הזה מאובטח על ידי מערבלי קול. הוא השאיר אותי לשוחח לבד עם המפקד הישראלי שלו. אחר כך הוא בא לקחת את הטלפון-עט שלו בלי להרבות במילים. "אני תמיד באזור", אמר, והמשיך בתפקידו המסוכן.

גם המפקד שלו לא האריך בשיחה. הוא הסביר לי שבין אנשי האו"ם וצד"ל יש כאלה שמכירים אותיות עבריות, וגם אם אין שום כוונה רעה מצידם, זיהוי האותיות עלול להיות מסוכן מדי עבורי. הוא הנחה אותי לא לכתוב בעברית בפעם הבאה, אלא להשתמש בסימון אחר (מסיבות מובנות לא אוכל לפרט אותו בפניכם). בזאת נסתיימה השיחה. המסר ממנה היה ברור מאוד גם לי וגם להם. אנחנו מתחילים לעבוד ביחד.

אינני יכול לספר לכם הרבה על הפעילות שלי ב"מוסד" הישראלי. חלק מהאנשים שעבדתי איתם עדיין נמצאים בשירות בתוך החיזבאללה, ואינני רוצה לסכן את חייהם, אפילו אם הסיכוי לכך הוא קלוש ביותר.

אני לא יכול לחשוף בפניכם שום שיטה או דרך פעולה, וחלק מהדברים שאני כותב הם השערה. גם האופן שתיארתי לעיל כיצד מחמוד זיהה אותי, הוא השערה. הוא לא סיפר לי כלום, ואני לא שאלתי על זה מאומה. אנחנו לא מדברים דברים מיותרים. אם זה לא יכול להועיל – לא מדברים. כל מילה מיותרת מוסיפה עוד סיכון. למה לדבר?

"מוות וחיים – ביד הלשון".

אעפ"כ לא אשאיר אתכם בלי כלום. אספר לכם על מעשה שקרה לי במחנה של הצבא הסורי שחונה בלבנון. מעשה שכיום אין לו ערך בטחוני, וגילוי לא יסכן שום סוכן.

מחנה סורי בלבנון?

הסורים מרגישים בלבנון כמו בעלי בית. סוריה היא מדינה ענייה עד אימה. דבר כל כך פשוט כמו חשמל הוא מצרך נדיר בסוריה. גם במקומות שמחוברים לרשת החשמל יש הפסקות חשמל כמעט בכל ערב. יש שם הרבה מובטלים, הרבה עוני, הרבה מתים ממחלות שבכל מדינה אחרת היו מרפאים אותן במרפאה פשוטה.

הסיבה העיקרית היא לא חסרון כסף. הנפט של סוריה מניב הכנסה מכובדת. אלא שרוב הרווחים הולכים לידיים הפרטיות של הנשיא ומקורביו. השאר הולך לחימוש הצבא והמליציות הנאמנות לנשיא. העוני הרב של סוריה והעושר הטבעי של לבנון הביאו הרבה פליטים סורים ללבנון. הם באו לעבוד בה ולנצל אותה עד תום. אני לא מאמין שהסורים השקיעו בלבנון דינר אחד בכבישים או בתשתיות. הם ניצלו את האנשים ואת המדינה בכל תחום אפשרי.

הצבא הסורי ניצל את לבנון למלחמתו בישראל, מלחמת התשה. הם אימנו מחבלים במחנות בתוך סוריה, אבל מעולם לא שלחו אותם דרך סוריה, רק דרך לבנון. למה להם להסתבך עם הצבא הישראלי?

אנחנו, בחיזבאללה, ידענו איפה נמצאים מחנות המחבלים בסוריה. אבל איפה הם מתאמנים? איפה נמצאים מצבורי

הנשק וחומרי החבלה שאמורים בסופו של דבר להתפוצץ בתוך מדינת ישראל? הם לא היו מהארגון שלנו ולכן לא הם לא היו איתנו בקשר. ולפעמים יותר גרוע מזה.

יום אחת קיבלתי בקשה דרך מחמוד להיכנס למחנה של הצבא הסורי שהיה חונה דרך קבע בבעל-בק, מקום שהכרתי כמו את כף ידי. אנשי ה"מוסד" ידעו כי הובא למחנה זה רדאר מיוחד, מתוחכם ביותר, משולב מערכות טילים. הוא היה אמור לשפר את היכולת של הצבא הסורי לפגוע במטוסים ישראלים שטסים מעל לבנון.

מיותר לספר כי כל כניסה למחנה סורי הייתה אסורה עלינו, הלבנונים, שנחשבנו אזרחים סוג ב' וג'. במיוחד עלינו, אנשי החיזבאללה, הייתה הכניסה אסורה. היינו מזוהים עם האיראנים, שלא אהבו את משטרו של אסאד. למחנה זה הייתה הכניסה אסורה גם על סתם חיילים סורים מחמת העיסוק הרגיש שלו. הם לא רצו שמישהו ידע על הרדאר המיוחד, מטעמים מובנים.

הישראלים ידעו על קיומו, וכמובן מעולם לא סיפרו לי איך הם ידעו. הם ביקשו ממני לטפל בו. לצורך זה הייתי צריך לעבור הכשרה מיוחדת שתיערך על ידי מומחים לעניין, וזו הייתה בעיה לא קטנה. ברור לכל שאני לא יכול לבקש ממפקדי החיזבאללה חופשת לימודים בישראל...

אימונים בטהרן

הפתרון הגיע מכיוון הפוך לחלוטין. עד היום אני לא יודע אם זה היה במקרה או בתכנון. באחד הימים קיבלתי ממפקדת החיזבאללה הודעה על סדרת לימודים בטהרן. הוזמנתי ל"סדרת חינוך" אצל כמה כהני דת אסלאמיים. יומיים אחר כך הודיע לי הסוכן הישראלי, מחמוד, שבטהרן יפגוש אותי איש קשר מיוחד של ה"מוסד" הישראלי. שם, במקום הכי בלתי צפוי, אני אקבל את הכשרתי המקצועית לטפל במכשיר המסובך, מערבי איראני שעובד בשביל ישראל.

האמת היא שהישראלים לא לקחו שום סיכון בכך. מי יחשוד שה"מוסד" הישראלי יעביר השתלמות לאיש חיזבאללה בטיפול ברדאר דווקא בטהרן?

זה לא יאומן!!

נכון!

ולכן הישראלים עשו את זה.

אני אמור למלא בטהרן שתי שליחויות. אחת של החיזבאללה ואחת של ה"מוסד" הישראלי.

מטעם החיזבאללה נשלחנו לאיראן כדי להיות יותר מוסלמים, יותר קנאים, יותר אדוקים. טהרן נמצאת במשטר איסלאמי תחת שלטון ההאייטולות. נשים עטויות רעלות וצ'דרים עוברות ברחובות תחת עיניהם הבולשות של שוטרי "משמרות צניעות".

אני מדלג על כל ההטפות שהטיפו לנו כל כהני הדת בטהרן. זה לא שהכל היה שקר, כיון שהם דיברו הרבה על אמונה, על צניעות ועל צדקה וחסד. אבל גם דיברו הרבה על הרג ורצח, על דם, מתאבדים ומדינת ישראל.

הם התענגו על כל הטוב היחסי שהשלטון נתן למי ששירת אותו. הם שלחו אנשים צעירים להתאבד למען המהפכה. מהמקום הבטוח שבו הם חיו, היה קל מאוד לדבר על "שהידים", "גן עדן", "רצון אללה" וכד'. כל עוד הם חיו בשקט וברווחה יחסית - הכל היה בסדר. זה היה רצון האייטולות, והם מילאו את רצון השליטים.

ההשתלמויות שבגללן נשלחנו לטהרן הסתיימו כל יום אחר הצהריים. בשעה זו היו חברי יוצאים להסתובב. לא שאלתי מה הם היו עושים בשעות הלילה. זה לא בדיוק מה שהם למדו בשעות היום. הייתי ידוע בין חברי כבחור רציני ולכן הייתי פטור מכל ההתהוללויות הללו. נשארתי לבד בדירות שגרנו בהן. בדירות הללו קיבלתי את ההשתלמות האמיתית שלשמה באתי לטהרן.

המורה שלי בטהרן היה בא כל יום לחדרים שבהם גרנו עם ציוד מסוכן וחומרי הדגמה. הוא ישב עימי שעות ארוכות עד שהיה מקבל הודעה שהחברים שלי חוזרים מהבילויים שלהם. אז הוא היה נעלם עם כל ציודו, כאילו לא היה שם מעולם.

המורה הזה לא היה יהודי. הוא היה מוסלמי אדוק שעבד בשירות ה"מוסד" הישראלי, לא בעבור כסף. הוא האמין שכך הוא יוכל להיכנס לגן העדן מהר יותר מכל ה"שהידים" המתאבדים.

ההשתלמות הזו הייתה חלק מתכנית מאוד מתוחכמת, תכנית שטובי המוחות של צה"ל עבדו עליה שנים רבות. אני יודע כמה עשרות מדענים ישראלים היו מעורבים בפרויקט הזה. אבל, מדובר בתכנית שהושקעו בה הרבה מאוד זמן וכסף.

הישראלים לא רצו להרוס את הרדאר הסורי החדש ולא להשבית את פעולתו. הם חשבו שאם הם יהרסו מכשיר אחד – הסורים יביאו משהו אחר יותר מתוחכם. הם הכינו שבב אלקטרוני תואם כמעט לגמרי לשבב שנמצא בתוך "מחשב העל" המפקח על פעולתו של הרדאר הסורי.

משימתי הייתה להגיע למכשיר, לכבות את מחשב העל הזה, להסיר את מכסה המחשב, להחליף את ה"שבב", לסגור את המכסה ולהפעיל את המחשב מחדש. כל זה בלי להשאיר עקבות.

אחרי פעולה זו אמור העל מחשב אמור לפעול כרגיל. הכל ילך למישרים. רק בשעה שמטוס ישראלי יטוס מעל לבנון, הישראלים יפעילו את השבב המוחלף מרחוק. הטילים שיישלחו לכיוון המטוס ייורטו, וכתוצאה מכך יתפוצצו במרחק מה מהמטוס, מרחק מספיק קרוב כדי שהסורים יחשבו שהכל בסדר, ומספיק רחוק כדי שהמטוס הישראלי לא יינזק. הסורים ישלחו עוד ועוד טילים לכיוון מטוסי חיל האוויר הישראלי, ועד שהם יבינו שמהו במחשב שלהם לא בסדר, הישראלים כבר יכינו להם איזה שבב אחר.

למדתי את כל מה שאני צריך לדעת. בסיום הקורס קיבלתי שבב קטנטן. הוא הונח אחר כבוד בתוך הסוליה של נעלי, במקום מוגן, בטוח וזמין למקרה הצורך.

אזעקה במחנה הסורי

פרק טהרן הסתיים. קיבלנו את "מנת האיסלאם" שלנו. גם אני למדתי את מה שהייתי צריך ללמוד. חזרתי עם השבב הזעיר, שהיה מונח אצלי במקום בטוח.

כל הנסיעה חזרה ללבנון עברה עלי במחשבות. תכננתי כל מיני תכניות כיצד להיכנס למחנה הסורי ולבצע את שליחותי. כאשר הגענו למחנה בלבנון לקחתי מפות של אותו אזור והתחלתי ללמוד אותן בעל פה. אחר כך ערכתי מספר סיורים בסביבות המחנה הסורי. השגתי לעצמי בגדים שדומים לבגדי הצבא הסורי וחיכיתי לשעת כושר. זה לא היה קל להיכנס למחנה, אפילו חיילים סורים לא הורשו להיכנס למחנה זה ללא אישור מיוחד.

מכיוון הגדרות לא הייתה אפשרות להיכנס. המחנה ניצב בראש גבעה גבוהה, וכל הכפריים בעלי האדמות שגרו סביבו גורשו מהשדות למרחק רב מהגדר. התקרבות לגדרות הייתה מציבה אותי על הכוונת של השומרים במקום.

יום אחד, בביקורי באזור המחנה, ראיתי מכלית ישנה של דלק עולה בכביש העולה אל המחנה. הבנתי שזו ההזדמנות שלי. זו הייתה למעשה משאית ישנה שהרכיבו עליה מכל של סולר או נפט. התחבאתי בצד הדרך בתעלה הקרובה

לכביש במקום בו המכלית "שלי" צריכה לעבור וחיכיתי בסבלנות. לא עבר זמן רב והמכלית הגיעה, עולה בדרך התלולה, מתנשפת במאמץ רב.

מסמר קטן, קצת אומץ, ומיד נוצר תקר בגלגלה של המכלית המסכנה. מכאן הדרך כבר הייתה קצרה. הנהג ירד עצבני מהרכב לתקן את הגלגל. אני באתי לעזור לו, סתם בתור בן אדם. סייעתי לנהג התקוע להחליף את הגלגל. תוך כדי כך הוא סיפר לי שהוא אכן מוביל דלק למחנה הסורי. הוא הודה לי מאוד ונפרדנו. כך הוא חשב. אבל ברגע שהוא הניע את המכלית אני כבר שכבתי על גב המשאית, מתחת למכל של הסולר. שם התכסיתי בשמיכות ובבלואי בגדים. כך נכנסתי אחר כבוד למחנה השמור ביותר של הצבא הסורי.

עדיין נשארה לי דרך ארוכה מהמכלית אל המשרדים המבוצרים שבהם אוחסן מחשב העל של מערכות הרדאר. עוד לא ידעתי איך להיכנס אליהם, אבל הייתי בטוח שאמצא כבר את הדרך. מי שבחר לעצמו מקצוע של מרגל מוכרח לדעת לאלתר. לא שהרגשתי כמו מרגל באותן שעות, אבל כשאני מספר את הסיפור היום, אני יודע שבאותה שעה פעלתי כמו מרגל.

כאשר המכלית עצרה ליד המכלים ירדתי ממקומי הזמני על משאית והתנהגתי כאילו אני העוזר של הנהג. כך לפחות היה חושב כל מי שראה אותי קופץ מהמשאית-מכלית. כל מה שהייתי צריך לעשות זה להיזהר שהנהג לא יראה אותי.

הנהג מילא את מכלי הדלק של המחנה ונסע. אני נשארתי ברווח שבין קיר הלבנים למכלי הסולר של המחנה. לא כל כך נוח, אבל בהחלט מקום בטוח שממנו אוכל לצאת לפעולה.

הלילה ירד ואני בתוך מחנה האויב. חיכיתי לשעת כושר להיכנס למבנים הנמצאים במרכז המחנה. שם, להערכתי, נמצא המחשב המבוקש. זמני היה בידי. בשלב הזה עוד יכולתי לקבוע את לוח הזמנים לפעולה. יש זמנים שהקצב נקבע על ידי אחרים, ואז הכל משתנה.

ניצלתי את הזמן לתצפית על סדרי השמירה, וראיתי שהשומרים עושים מלאכה גרועה. הם התחלפו כל שעתיים. הם לא חששו מכלום, הם לא היו ערניים או דרוכים לקראת משהו. אבל גם שומר מנומנם יכול לשמור על פתח רגיל של דלת בלי שאף אחד יוכל לעבור אותו.

אחרי כמה שעות של תצפית גיליתי את נקודת התורפה. לא הייתה חפיפה בשמירה. כל שומר שהיה רואה מרחוק את השומר המחליף מגיע, היה נוטש מיד את הפתח לטובת השומר הבא בתור. הם לא היו נפגשים פנים אל פנים כדי למסור עדכון על האירועים במהלך השמירה. כנראה שבדרך כלל לא היה מה לספר.

ידעתי כבר שבאחת המשמרות הבאות אני אהיה "השומר המחליף". לצורך זה צריך שהשומר המחליף האמיתי לא יגיע למשמרתו, וזה כבר לא כל כך קשה.

שעות בין הערביים הן השעות הנוחות ביותר לטיפוסים כמוני. לא שעות הלילה המאוחרות. בשעות אלו - כל תנועה מושכת את תשומת הלב של כל השומרים במגדלי השמירה. אבל בשעות המוקדמות של הערב תנועת חיילים במחנה היא דבר שכיח, והשומרים אינם נותנים את דעתם על חיילים מסתובבים.

לא היה לי מה למהר, שעת ההחלפה של עשר בלילה נראתה לי המתאימה ביותר. אחרי כן יהיו לי שעותיים להשלים את מלאכתי, לצאת מהמחנה ולהעלם בלי להשאיר עקבות, להעלם למקום בו לא ימצאו אותי לעולם - כך חשבתי.

השעה עשר קרבה ובאה ואני רואה את השומר המחליף מגיע ועובר בדרכו ליד מכלי הדלק. שם חיכיתי לו. כאשר הוא עבר, ביקשתי ממנו עזרה בסגירת הברז של הסולר. המסכן, בודאי לא חשד בכלום עד שהוא קיבל את המכה החזקה באחורי ראשו. אחר כך הוא לא זכר כלום. בודאי לא כאשר לבשתי את בגדיו ולקחתי את נשקו. החבאתי את השומר המעולף מהמכה בין הקיר לבין מכל הדלק, קשרתי היטב את פיו ואת ידיו. כך הוא נמצא במקום שאף אחד לא היה אמור להגיע אליו במהלך הלילה.

עכשיו אני כבר בתוך הפעולה. הזמן כבר לא לרשותי. כל דקה שעוברת מסכנת את חיי. מכאן כבר אין דרך חזרה. המשכתי לפי התכנית המקורית. הגעתי לבוש בבגדי השומר המחליף לכיוון המבנה שבו היה שמור המחשב הסודי.

כפי שתכננתי, כך קרה. השומר הקודם פינה את עמדתו ליד הדלת מיד כאשר ראה אותי בקצה השביל. הוא יצא לדרכו ונופף לי לשלום. נופפתי לו גם אני והגעתי למשמרתי ליד החדר הסודי, בעמדה שליד הדלת.

עכשיו הזמן שלי מדוד בדקות. אסור לאבד זמן. שום אדם לא היה במבנה הזה בשעת לילה כל כך מאוחרת. אף על פי כן ידעתי שזמני קצר ביותר. בשלב מסוים מישהו יגלה שאין שומר בפתח. אולי מישהו יגלה שחסר חייל. גם החייל בעצמו עלול להתעורר. אולי מישהו יראה אותנו. הרבה תקלות יכולות להתרחש, ואני צריך להיות רחוק רחוק מהמחנה כשמישהו יתגלה.

מפתח גנבים משוכלל שהיה בכיסי תמיד פתח לי את דלת הבונקר, ומצאתי את מה שחיפשתי. כל מה שלמדתי בטהרן בא כעת לידי מבחו, והצליח. חלפו חמש או עשר דקות עד שכיביתי את המחשב, פרקתי את החלק המקורי והחלפתי אותו בשבב מתוצרת צה"ל. לא ידעתי בדיוק איך הוא פועל – רק ידעתי שהוא אמור להציל הרבה חיים.

משהו אחד שלא לקחתי בחשבון העמיד בסכנה את כל המבצע. בשעה שהפעלתי בחזרה את המחשב נדרשתי לרשום את הסיסמא ואת מספר הקוד שלי. את זה כמובן לא ידעתי, לא ידעתי שאדרש לכך. לא היה לי את מי לשאול מהו קוד הכניסה של מחשב העל הסודי של הצבא הסורי בלבנון.

מה לעשות?

ידעתי שכאשר הסורים יגלו שמישהו טיפל להם במחשב, הם עלולים לגלות את החלפת השבב ועמל של עשרות אנשים ירד לטמיון.

אני לא מאחל לשום אדם להיות במצב כזה. עשיתי פעולה שעשויה להציל חיים. הכל הולך למישרים, רק דבר כל כך טיפשי הולך להרוס את כל המבצע.

המחשב החל להשמיע צפצופי התראה. בודאי שברגעים אלו ממש נשמעת התראה בעוד כמה מקומות שמקושרים למחשב הזה. החלטתי לצאת מהמקום.

ידעתי שברגעים כאלו שניות בודדות הן ההבדל בין מוות לחיים. עניין של קבלת החלטות נכונות ברגעים נכונים. כדי לאמת את תחושותיי התחילה האזעקה הראשית של המחנה לפעול. צופרים רבי עוצמה החלו ליבב.

הזמן מתקדם. צריך לפעול. ידעתי מה עלי לעשות כעת. חיכיתי מעט עד שמכל עבר נשמעו קולות של חיילים מבוהלים מתרוצצים במחנה. הם עדיין לא ידעו מה סיבת האזעקה. ניצלתי את הבלבול הזה על מנת להגיע למקום המסתור שלי ליד מכלי הסולר.

ידעתי שאי אפשר יהיה להסתתר שם לנצח. צריך למצוא דרך לצאת מהמחנה.

אבל איך יוצאים כעת מהמחנה הסורי?

אם מישהו יתפוס אותי - החיים שלי לא שווים כקליפת השום!!

אם הסורים הורגים אותי - כל התוכניות ירדו לטמיון!!
אם תופסים אותי חי - העינויים שמחכים לי יהיו יותר גרועים ממה שהמציאו במרתפי הק.ג.ב. מה יהיה על משפחתי?

הם יהיו הקרבן הבא של הסורים. הם לא ישאירו אדם אחד חי במשפחה. הם יהרגו את כולם בעינויי תופת, גם את הילדים הקטנים. הם יעשו זאת מתוך מטרה להוציא מהם כל מידע, וגם מתוך תאוות נקם. אני מכיר אותם, ראיתי אותם בפעולה. הם צמאי דם. אין להם לב ולא נקיפות מצפון.

לא רציתי ליפול לידיים שלהם. אבל אסור היה לי להיכנס לחרדות. המצב היה ביש. האזעקה פעלה בכל כוחה. החיפושים יערכו בכל המרץ. אף אחד לא יצליח לטשטש את מה שקרה. היוקרה של הסורים עומדת כאן למבחן. הם יהיו מוכרחים לתפוס אותי. אני מוכרח לברוח!

מה עושים?

על אף מצבי העגום הייתי בטוח שאני יוצא משם חי.

למה?

אולי בגלל החלום?

החלום

עדיין לא סיפרתי לכם על החלום. זה סיפור שלא כל אחד יכול לשמוע. רק אחרי שקראתם עלי קצת אתם יכולים לשמוע אותו. זה חלום שהייתי חולם כשהייתי צעיר. חלום שהייתי חולם הרבה. חולם אותו מאז שאני זוכר את עצמי.

זה היה חלום של ריחוף. חלום שבו הייתי מרחף ריחוף קל רך ונעים מעל הרים וגבעות, צופה על אנשים, רואה אנשים. מביט בהם וממשיך לרחף לאיזה שהוא מקום. מקום של אור. מקום של שמחה.

כשהייתי מגיע אל האור, הייתי מתמלא רוגע ושלווה. שם הייתי שומע קול של מישהו שמברך אותי ואומר: "אל תפחד כלל. אתה מוגן. אתה שמור".

החלום הזה נתן לי בטחון. לא יודע איך, אבל הייתי מבין שזה משמים. שאלוקים שומר עלי, נמצא על ידי ומנחה את צעדי. לכן גם עכשיו הייתי דרוך אך גם בוטח.

אלוקים עוזר לי

הוצאתי מכיסי את הציוד התמים שהיה איתי תמיד. ציוד שלא פעם הציל אותי בעת מצוקה, וגם בפעם הזאת. ציוד שלא היה מעלה חשד אצל אף בודק ביטחוני בשום מקום.

הוצאתי מכיסי נר קטן וחיברתי אליו חוט מתחת לגובה הלהבה, מקום שלפי דעתי תגיע אליו הלהבה בעוד כרבע שעה. את הקצה השני של החוט חיברתי לקבוצת עצים יבשים שהייתה בדיוק מתחת לפתח של מכלי הסולר. את המכל פתחתי מעט כדי שיטפטף לאט לאט. לפי הערכתי, בעוד כרבע שעה תתחיל כאן דליקה גדולה. דליקה שתעזור לי להימלט.

התרחקתי מאזור מכלי הדלק לכיוון הגדר של המחנה ככל שיכולתי, מקום שחשבתי כי יהיה אפשר לצאת ממנו בהזדמנות קרובה. לצאת עכשיו דרך הגדר זו הייתה התאבדות. כל מטר בגדר היה מואר בזרקורים רבי עצמה, שבע עיניים בדקו אותו מכל כיוון. אפילו חתול לא היה יכול לעבור כעת בין הגדרות בלי להיות מנוקב בעשרות כדורים.

החיילים הסורים החלו לחפש בתוך המחנה. הם לא ידעו מה הם מחפשים. אף אחד לא ידע על חדירתי למחנה. אף אחד

לא ראה אותי, חוץ מהחייל השוכב ליד מכלי הסולר, והוא לא סיבת האזעקה.

המפקדים, שידעו מה מקור האזעקה, רצו לחדר הבקרה של הראדאר, וכשלא ראו שום אדם באזור נתנו מיד פקודה לחפש בכל סביבות המחנה.

הם נקטו בשיטה פשוטה ובטוחה כדי לתפוס כל פורץ, אם ישנו במחנה. הם יצרו טבעת של חיילים שהקיפה את המחנה מכל עבר. הטבעת התקדמה לאט לאט לכיוון מרכז המחנה במטרה לסרוק כל מטר מרובע. לא לתת לאף אחד לחמוק מידיהם. ידעתי שהטבעת תיסגר עלי במוקדם או במאוחר. הבגדים של החייל הסורי לא היו יכולים לעזור לי בשעת חיפוש. תחפושות יכולות להועיל רק בשעה דמדומים רגילה. לא בשעת חיפוש.

עשיתי כל מה שיכולתי לעשות כדי להציל את עצמי. עכשיו זה בידיים של אלוקים.

פניתי אליו.

גם ערבי יכול לפנות לאלוקים. כל אדם שנברא בצלם אלוקים יכול לפנות לאלוקים. כל זה בתנאי שהוא לא משחית את צלם האלוקים שבו על ידי רצח ושנאה.

שמעתי פעם שכל אדם וכל יצור מחובר לאלוקים. זה מאוד התאים לי. הרי בסופו של דבר אלוקים ברא אותנו, הוא היה מחובר אלינו בשעת יצירתנו. למה שלא יהיה מחובר אלינו גם עכשיו?

גם אני נבראתי על ידי אלוקים. גם לי הייתה הזכות לפנות אליו. ובשעה זו הייתה לי סיבה מיוחדת. סיכנתי את כל מה שיש לי למען הילדים האהובים של אלוקים, למען עם ישראל. פניתי אליו בדיבור ישיר. הרגשתי שהוא איתי.

לא רק באותו יום הרגשתי שאלוקים איתי. הרבה פעמים פניתי אליו והוא עזר לי. הרבה פעמים הרגשתי את עזרתו גם בלי לבקש. עכשיו פניתי אליו ואמרתי לו: "אני מוסר את החיים שלי למען עם ישראל. הם הבנים שלך. בבקשה שמור עלי. שמור על הילדים שלי. בבקשה, תוציא אותי חי מפה!!". ככה, במלים הפשוטות האלה פניתי אליו. והוא שמע. אני יודע שיש אנשים שקשה להם להאמין שאלוקים שומע לבני אדם. אבל זה קרה לי כבר כמה פעמים, וגם בפעם הזאת.

החיילים הסורים התקרבו אלי בטבעת הדוקה ואני בתוך הטבעת. הם צמצמו לאט לאט את הטבעת כשהם בודקים כל פינה ולא נותנים לשום דבר לחמוק מעיניהם, מעליהם דולקים כל הזרקורים שהיו במחנה. פצצות תאורה האירו את החשיכה ושום דבר לא יכול היה להסתתר.

ישבתי על האדמה, מסתתר בתוך קבוצת שיחים. מחכה לנס. בדקתי את עצמי כל הזמן. עשיתי כל מה שביכולתי, אין לי מקום יותר טוב להסתתר בו. השיחים שאני מסתתר בתוכם הם נמוכים. אני כבר לא יכול לקום ולהחליף למסתור יותר טוב. ישבתי וחיכיתי לנס.

טבעת החיילים הסורים התקרבה אלי. החיילים היו במרחק של עשרה מטרים ממני. לא הייתה להם שום אפשרות שלא לראות אותי. אבל הם לא אמרו כלום האחד לשני. אולי הם עדיין לא ראו אותי. אולי ראו וחשבו שאני אחד משלהם - עד היום אני לא יודע. הם לא התייחסו אלי והתקדמו לכיוון שלי כאילו אני איזה שיח או משהו דומה.

ואני?

אני יושב וממשיך לדבר אל אלוקים בשפה שבה דיברתי קודם. ביקשתי ממנו שירחם עלי. שירחם על עם ישראל. ביקשתי מאלוקים שיזכור את מסירות הנפש של אשתי. שיזכור את הילדים המסכנים שלי. אם הם יתפסו אותי, הם יענו אותם עינויי מוות.

ביקשתי וביקשתי ודיברתי אל ה'.

והוא...

הוא שמע אותי. לא "כנראה" שמע. ודאי שמע.

החיילים הסורים היו כבר במרחק של מטר ממני. הם אמרו אחד לשני שאולי מישהו חדר למחנה. זה היה ברור. הם פשוט לא ראו אותי. עוד מעט הם דורכים עלי ו...

הנר שהדלקתי ליד המכלים של הסולר הצית את העצים הספוגיים סולר. עשן סמיך ולהבות אש היתמרו מכיוון מכל הדלק הגדול.

כולם הסתובבו לאחור.

הצופרים החלו לצפור שנית. הלהבות היתמרו כלפי מעלה. בליל של צעקות מפוחדות ופקודות סותרות החל להישמע באוויר.

ראיתי את הפחד על פני החיילים. משהו נורא קורה כאן. הם החלו לחשוש. הפחד שלט באוויר!!

המפקדים צרחו. החיילים רצו לכוון המכלים הבוערים באש. חלק צעקו על החיילים שיישארו במקומותיהם ולא יברחו. אף אחד מהמפקדים לא רץ בעצמו לראות מה מקור האש. הם פחדו על עצמם. הם ידעו למה?

הם זכרו את חבריהם מתנוודדים על עמודי תליה כאשר משהו בהתנהגותם לא מצא חן בעיני המפקדים מלמעלה. תלויים ועומדים עד שבשרם הרקיב.

אנדרלמוסיה.

במהומה הזאת כנראה שהיה מישהו שחשב כי למען הביטחון של החיילים צריך להפסיק את זרימת החשמל למחנה. אולי החשמל כבה באופן אוטומטי, אני לא יודע. רק זאת ראיתי, שלפתע השתררה עלטה גמורה בכל המחנה. כל הפנסים כבו. רק נורי התאורה עדיין האירו את אורם בשמים.

אני ראיתי בזה המשך לאותה השגחה אלוקית שהצילה אותי בעת הסריקה של החיילים. ניגשתי אל הגדר הקרובה אלי, מספרי תיל פשוטים, ואני בדרך הביתה. בדרך לאשתי ולילדי.

נחיתה במחנה הסורי

אני יודע שהסיפור שסיפרתי קודם נשמע ממש דמיוני. אבל זה היה ממש כך. גם כשסיפרתי אותו למפקד שלי ב"מוסד" באחד התחקירים שהיו לי בבור (המפקדה) הוא לא כל כך האמין לי. הוא הסתכל אלי במבט כזה שמשדר ספקות.

מצד אחד הם נתנו בי אמון גמור, הם סיכנו חיים לפי המידע שקיבלו ממני. מצד שני הם חששו שאני מערב את האמונות שלי בתוך העבודה.

האמת היא שהם צדקו. אם לא הייתי מערב את האמונה שלי בתוך העבודה, לא הייתי עובד בה. למה לי לסכן את החיים שלי ושל אשתי וילדי? למה לי להסתכן במוות חסר רחמים? למה לי לחיות בפחד מתמיד כל רגע ורגע? פחד מהגרוע ביותר.

הספקות שלהם במהימנות שלי הם לא רק עניין של כבוד. אם אני מאבד את האמינות שלי בעיני המפעילים שלי, אני והם בצרות.

זה קורה שאנשים לא רואים דבר שקורה מול עיניהם. חברי מה"מוסד" נוכחו יחד איתי בתופעה הזאת בפעולה כל כך נועזת ומסוכנת.

הם נכחו בזה ביחד עם חבורת קצינים בכירים בצה"ל שטסה ללבנון לצורך "בדיקת שטח" לפני פעולה. הפעולה המתוכננת הייתה חשובה עד מאוד. הסיכון של היחידה גם הוא היה גבוה מאוד. כדי שיוכלו לקבל החלטה על כך, הוחלט לנסוע עם מסוק לשטח, לבחון את התנאים הטופוגרפיים ולהחליט על סיכויי הפעולה לפי הממצאים.

טיסה במסוק בשמי לבנון אינה מסוכנת כל כך. מכשירי הטייס של צה"ל ממוסכים ומוגנים באמצעים אלקטרוניים כל כך מתוחכמים, עד שכמעט אין סיכוי שמטוס או מסוק יפול מטיל או נשק אחר נגד מטוסים.

טסנו במסוק כזה מישראל לאזור המיועד בלבנון. כולם היו אמורים לחזור, ואני הייתי אמור להישאר שם להמשיך בתפקידי. הטייס שלנו היה מן המאומנים ביותר בחייל. סוף סוף בידיו הופקדו חיים של קבוצת מפקדים בכירים ביותר בגיזרה זו.

אבל כנראה שאף אחד לא חסין מפני טעויות, אפילו לא טייס בכיר כמוהו. הוא הנחית את המסוק בתוך חניון של יחידה סורית. ירדתי ראשון מהמסוק וכשראיתי את החיילים הסורים חונים סביבנו, הבנתי שאנחנו בצרה צרורה. כשמסוק על הקרקע - אין דבר יותר פגיע ממנו. הדפנות שלו עשויות אלומיניום דק וכל כדור מכל רובה חודר את הקליפה הדקה הזאת.

כל חייל סורי היה יכול בשעה זו לעכב את המראת המסוק.
אם הוא רק יבחין בסימני חיל האוויר הישראלי המצוירים
עליו מכל כיוון.

אף אחד לא יכול להסביר מה שקרה שם, כמו שאף אחד לא
היה יכול להסביר מה שקרה לי במחנה הסורי. החיילים
הסורים ראו מול עיניהם מסוק ישראלי נוחת בפשטות בתוך
המחנה שלהם ולא האמינו שדבר כזה יכול להיות. ככה
נוחת בכזו פשטות בתוכם.

אני, שירדתי ראשונה מהמסוק וראיתי את הצרה הצרורה,
הסתובבתי באדישות לאחורי, במין רוגע כזה. הזהרתי את
זה שעמד לרדת אחרי. הוא בתורו הזהיר את הטייס שלא
הספיק לדומם את המנוע והמסוק המריא מיד ונעלם.

נשארתי רק אני לבדי בתוך כל החיילים הסורים, שלא חשדו
לרגע שמשוהו לא כשורה התרחש כרגע מול עיניהם.

הזכרתי להם את הסיפור הזה. את החוויה ההיא, אף אחד
בחייל לא יכול לשכות. אחר כך הם כבר לא פקפקו בסיפור
שלי במחנה הסורי.

היעד – אירופה

אני רוצה לחזור לסיפור הקודם שבו סיפרתי על הפעולה שלי במחנה הסורי. הסיפור הזה לא התפרסם בין החיילים של החיזבאללה. המפקדים הצליחו להעלים אותו. אולי הפיקוד העליון של סוריה שמע על השריפה, אבל בודאי לא שמע על "פריצה". כנראה שהמפקדים בשטח הצליחו בפחדם להעלים אותו מהדרגים שמעליהם. בסופו של דבר לא נגנב מאומה, רק "תקלה" הפעילה את מכשיר האזעקה, אולי אחד השומרים נרדם ליד מכלי הדלק עם סיגריה בפה... המחשב הרי כבה בהפסקת החשמל הכללית. הם הפעילו אותו מחדש עם הקוד הסודי. הכל בא על מקומו בשלום.

זה היה טוב מאוד מבחינתי. לא רק בגלל שאני לא אוהב לראות אנשים מתנדנדים על חבלים. ה"ראש הקטן" של הסורים שירת טוב את מטרותיי. כאשר הפיקוד העליון הסורי לא יודע על הפריצה, הפעולה שלי עובדת. השבב מוסתר היטב במקומו ועושה את פעולתו. הסיכון היה שווה.

לפעמים פרט שולי שאתה רואה במהלך העבודה עשוי להיות מפתח למהלך גדול ומורכב. כאשר כתבתי דו"ח למפעילים

שלי על הפעולה במחנה הסורי, סיפרתי להם שעל המחשב המתוחכם הזה היו כיתוביות שעלו בעת שכיביתי והדלקתי אותו. מהן למדתי שהוא יוצר במדינה אירופית מסוימת והיא מכרה אותו לסורים. דיווחתי ל"מוסד" על הכל דרך מחמוד.

איך מקובל לומר? "מצווה גוררת מצווה". בעקבות המצווה של המחנה הסורי זכיתי בעוד מצווה גדולה וחשובה. נתבקשתי ע"י המפעילים שלי ב"מוסד" לכוון את צעדי לכוון האגף האירופי של החיזבאללה.

הישראלים ידעו שהאירופים עוזרים למחבלים. הם לא ידעו עד כמה, ואת זה נתבקשתי לברר. אנשי החיזבאללה ידועים בעולם כאנשים מוסלמים אדוקים, מגדלים זקנים, מתפללים למכה. עם זאת, היה ברור להם שיש מוקד לכל הקשרים של המחבלים עם חלק ממנהיגי אירופה, ואת זה נתבקשתי לברר.

משימתי הייתה להדק את קשרי עם המפקדים שביקרו בעבר באירופה ולגרום להם לדעת שאני שולט באנגלית ובקי בתרבות אירופה. השאר זה רק עניין של סבלנות.

יום אחד קיבל נסראללה הזמנה למשלחת שתסייר בצרפת, בפולין ובאיטליה כולל ביקור בוותיקן. המשלחת היתה אמורה להיפגש עם ראשי ממשלות וראשי הכנסייה

באירופה. אולי אפילו יזכו לראות את האפיפיור בכבודו ובעצמו.

הכל היה כמובן חשאי.

האמת ניתנה להיאמר שזו הזמנה שהחיזבאללה לא יכול היה לסרב לה. סירוב להזמנת האפיפיור לא בא כלל בחשבון.

לא ידענו מה מטרת הפגישה. מצד אחד, חשבנו שרוצים לדבר על ליבנו לשחרר את רון ארד או אולי שבויים אחרים שלא היו כלל בדינו. מספר שבועות לפני הפגישה שלנו פורסם בכלי התקשורת שמשפחות השבויים והנעדרים היו בפגישה עם האפיפיור ודיברו איתו על כך.

מצד שני, היה קשה לנו לחשוב שהוותיקן באמת רוצה לעזור לישראלים. ידענו שהוא מזדהה עם מאבקנו, מאבק החיזבאללה, ולא הבנו מפני מה הוא מכניס את עצמו לעניין זה. לסרב לא יכולנו – התכוננו לנסיעה.

חסן נסראללה – המפקד העליון של כל אנשי החיזבאללה בדרום לבנון – החליט שתצא משלחת מפקדים דוברי אנגלית, ושאני אהיה אחד מהם.

איך נראית אירופה בעיני המוסלמים

הגענו לאירופה והתחלנו את הסיור שלנו בצרפת. ראינו עולם אחר. זה לא כמו לבנון, איראן או כל מדינה ערבית אחרת. זה עולם אחר.

המזמינים, דהיינו הוותיקן, הצמידו לנו מלווה מיוחד שליוה אותנו מהנחיתה בשדה התעופה ולא עזב אותנו עד סוף המסלול. הוא לקח אותנו לבקר בכל שכיות החמדה של צרפת. ביקרנו בכנסיות מפוארות, במוזיאונים. המארגנים רצו כנראה שנתפעל מהתרבות שלהם, מהעצמה.

ראינו את הקדמה. ראינו גושים של ערי תעשייה, כבישים, גשרים, טכנולוגיה. היינו קצת בהלם. התחלנו לפתח הערצה ליכולת הכלכלית של אירופה. הייתה פה עצמה כלכלית.

היינו אמורים לשמוח שיש לנו בעלי ברית כאלה עשירים ומתוחכמים. אבל כנראה שאי אפשר לשנות את הדם. אנחנו מוסלמים. אולי יש בינינו התאמה של אינטרסים, אבל אנחנו כל כך שונים מהם.

אינני זוכר מי היה הראשון שהתחיל עם זה. מי הראשון בינינו שהזכיר לנו שהעושר שאנחנו רואים בא על חשבון

האומה הערבית. מיליוני פועלים ערבים עובדים בעבודות שחורות בכל אירופה. הם מעשירים את האירופים. הנפט הוא שלנו, כוח העבודה הוא שלנו והכסף הוא... שלהם.

כך זה היה תמיד. לפני חמישים-שישים שנה הם שלטו על מצרים ועיראק, סוריה וירדן. הם שלטו באלג'יר, בתוניס ובלוב. הם דרסו בכל מקום שבו הם יכלו. הם גזלו מאיתנו את אוצרות הטבע שלנו; את אוצרות האומנות שלנו; הם הלבישו את החמדנות שלהם בכסות צדקנית, לכאורה כדי להביא קדמה לעולם, לבשר את הנצרות.

כמה מיליונים נטבחו בשם הקדמה הנוצרית - כמה כושים, כמה אצטקים, כמה ילידים אוסטרלים נטבחו כדי לשדוד רכושם. אלה שלא נטבחו - נוצלו בצורה מחפירה כעבדים לאדוניהם הלבנים, פעם הרומאים - היום האירופים.

פעם כושים, פעם ערבים, פעם הודים כל פעם עמים אחרים - כולם שירתו את אדוני העולם, את האירופאים. ככה זה אלפי שנים. אחרי הניצול הם זרקו אותנו בלי שום תודה או הערכה.

האינדיאנים המסכנים - אדמותיהם נגזלו, זהבם נשדד, בתיהם נשרפו, אנשיהם נטבחו. הכל כדי שה"חלוצים" האירופים יוכלו להתיישב במערב הפרוע של אמריקה באין מפריע.

המארחים הנוצרים לא ידעו לקרוא רגשות. הם לא חשו את
מה שעובר בליבנו. אולי הם הרגישו וזלזלו. בכל מקרה, הם
המשיכו בדיבורים ובסיור שלהם, ואנחנו המשכנו
במחשבותינו.

איך מנצחים את ישראל מבפנים?

המלווה שלנו הפגיש אותנו עם אישים חשובים שמזדהים עם מטרותינו. עשירים ובעלי הון. פוליטיקאים ובעלי שררה. הם סיפרו לנו שהם מצמצמים את התרומות שנתנו בעבר לרשות הפלשתינית. לדעתם, כל המיליונים הלכו לריק. הכסף הזה מתחלק בין ראשי הארגון. הם לא בונים עם התרומות כבישים או בתי חולים. הם לא השקיעו בתשתיות. מעט מהכסף הלך למלחמה והשאר לכיסים פרטיים.

הם הסבירו לנו שעיקר הלוחמה שלהם בישראל היא מבפנים. הם מנסים לפורר את החברה הישראלית מבפנים. להחליש את החוסן שלה. הם מעבירים תקציבים גבוהים לכל מיני ארגונים פנימיים של ישראלים ששוחקים את כל העמידה של צה"ל. מחלישים את כוח העמידה של תושבי ישראל. מערערים את צדקת דרכם.

"אנחנו לא שולחים מיסיונרים בגלימות שחורות שיעבירו את היהודים על דתם. זה לא עובד היום. יש לנו תקציב מיוחד לעידוד פוליטיקאים ועיתונאים שמשרתים את מטרותינו. כל מאמר שמתאים לדרך שלנו, זוכה לתגמול נדיב. כך הם יכולים להתקדם, וזה משרת את מטרותנו המשותפת".

אושוויץ

ביקשנו לסייר באושוויץ. היינו חייבים להבין "מה קרה שם?" "בשביל מה לכם?" אמר לנו המלווה מטעם הכנסייה. התעקשנו. זה חשוב לנו. היה חשוב לנו להבין מה קרה שם. רצינו ללמוד מה תהיה תגובת האירופאים כשנגיע לרגע של השמדת מדינת ישראל.

הגענו למחנות. ראינו את הרכבות, את הצריפים, את ערמות המשקפיים והבגדים. ראינו את התמונות, את תאי הגזים והמשרפות. כל אלה לא גרמו לנו להניד עפעף. לא באנו כדי להזיל דמעות. באנו ללמוד.

הרבה פעמים טבחו האירופאים ביהודים. פרעות, שמד ושחיתות היו נוהל קבוע באירופה. השואה הייתה מלאכה אדירה, מלאכת מחשבת מיוחדת במינה, מנגנון גדול ומשומן שעבד ביעילות ובשיטתיות והגיע לתוצאה מפתיעה. קל להבין למה זה מעניין אותנו כלוחמי החיזבאללה.

המארחים האירופאים לא הבינו את הראש שלנו. המלווה מטעמם התחיל לדבר כמו שלימדו אותו, הוא הסביר כי ה"שואה" שהיהודים מדברים עליה לא הייתה בדיוק כמו שאומרים. צחקנו. התרבות של הנוצרים הצחיקה אותנו. הם עושים משהו אחד ואומרים משהו אחר.

המלווה שלנו דיבר כמו שלימדו אותו. מהר מאוד הסברנו לו כל ערבי אמיתי, בליבו עמוק פנימה, הוא קצת אוהד נאצים. שהוא לא צריך להסתיר כלום. אצלנו היטלר נחשב לגיבור. לקח להם זמן להיכנס ל"ראש" שלנו. מה לעשות? ראש ערבי זה לא בדיוק הראש האירופי.

אתם צריכים להבין את המקום שלי בתוך כל הסיפור הזה. מצד אחד אני עם החברה שלי, צוחק על חשבון היהודים, חושב כמו המוסלמים. מצד שני אני חושב כמו אחד ששייך נפשית לעולם היהודי. חושב מבפנים. חושב בלי להניד עפעף. במקום הזה התנחמתי בלבי שהעולם התקדם קצת. אם בימי הרומאים שפך דם היה נחשב כתרבות מתקדמת, הרי שהיום הוא נחשב "בושה". הצורך של הגרמנים להסתיר את המשרפות, להכחיש את השואה, מלמד שמהו ז"ב "ראש" של אירופה. ז"ב לכיוון החיובי, ז"ב לאט, אבל ז"ב.

איך מניעים את אירופה שנית?

זה היה ברור. המשרפות היו רק קצה קצהו של מנגנון גדול ומשומן. מלבד הגרמנים היו שותפים גם האוקראינים והצרפתים, הפולנים והרוסים, ההונגרים והרומנים. כולם פעלו לפי הוראות הגרמנים הנאצים, אלה שכבשו את ארצם במטרה לשלוט על העולם ו... להשמיד את העם היהודי.

הם הסגירו יהודים למוות תמורת קילו סוכר, ולפעמים גם בלי זה. הם נהנו לשדוד את כספם, בתייהם, וזהבם של היהודים. גם המדינות שהכריזו על עצמן כניטראליות היו שותפות לחגיגה. הגרמנים רק ניצחו על המלאכה. כל אירופה הייתה שותפה לזה.

כשחזרתי לחשוב כמו חברי מהחיזבאללה, אז היה חשוב להבין איך מגייסים שוב את כל האירופאיים כנגד היהודים. זה היה הדבר שעניין אותנו כמחבלים יותר מכל.

המלווה שלנו הסביר לנו שכל זה היה תוצאת מנגנון ההסברה היעיל והמשומן של גבלס. זה היה מנגנון שהסתייע בעיתונות, בסרטים ובמערכת חינוך. הוא הסביר לנו שהמנגנון שלו עבד לא רק בגרמניה. הוא עבד בכל אירופה. אותנו זה לא שכנע. הסיפור הזה של ה"שואה" הוא כל כך גדול שאי אפשר היה לחולל אותו על-ידי פרסומת. זה משהו

יותר שורשי ועמוק. גבלס לא המציא יש מאין. הוא רק העלה על פני השטח את מה שהיה חבוי בליבם של אנשים רבים שנים רבות ביותר.

שנים ארוכות הם חשבו כמו היטלר. הם היו פורעים ביהודים מידי פעם בפעם לאורך כל ההיסטוריה. השנאה הזאת לא הומצאה על ידי הנאצים, הם רק נתנו לה ביטוי. עד להופעתם, נחשבה השמדת יהודים ל"ברברית". היטלר, גבלס ואייכמן נתנו הכשר להתפרצות הרגשות החייתיים הללו. הם העריצו את הדם, המוות והרצח בגלוי. הם קראו לעצמם "החיה הצהובה" - זו החיה החזקה והטורפת. זו החיה שמשסעת בניביה את עורקי החיים של החיות החלשות ממנה. זו החיה שרוצה לשלוט בכל היער כולו.

ההיסטוריה חוזרת

רומא.

למחרת הוכן לנו סיור בעתיקות רומי ובמיוחד בקולוסאום, אותו אצטדיון שהיה מוקד האירועים התרבותיים של רומא, מבנה ענק שבענקים שמסוגל להכיל עשרות או מאות אלפי צופים בבת אחת.

המלווה הסביר לנו על פלאיו של המבנה הזה.

"איפה תמצאו היום אצטדיון כזה?" התלהב המלווה.

"עם כל הטכניקה וחומרי הבניה המשוכללים של ימינו אין הרבה מקומות בעולם בגודל שכזה. אין פלא שהמקום נחשב בזמנו לאחד משבעה פלאי עולם".

הוא הסביר לנו שמאות אלפי עבדים עבדו יום ולילה במשך שנים ארוכות בכדי להביא למקום מאות מיליוני אבנים, לסתת אותן, ולבנות את המבנה הכביר הזה. כל זה בלי מנופים, דחפורים ומשאיות. כמובן שאת העבודה הקשה הזו לא עשו הרומאים. שום רומאי אציל לא לכלך את הידיים שלו בעבודה הזו. חס ושלום. על כל בן חורין שהיה ברומא באותה תקופה, היו שלושים ושניים עבדים ששירתו אותו ואת המדינה. הם בנו את המבנה הגדול הזה ונטרפו חיים אחרי שסיימו את המלאכה.

ראינו את המכלאות של השבויים ושל חיות הטרף שהיו משולחות לזירה ביחד עם העבדים, הכל כדי לשמח את לבב הרומאים האצילים, אנשים רוויי עונג שנהנו הנאה מרובה לראות דם אמיתי נשפך לזירה.

המלווה שלנו סיפר לנו כי רק אחרי מאות שנים, בשנת 313 לספירת הנוצרים, בוטלו מלחמות הגלדיאטורים – השבויים שנלחמו ביניהם לחיים ולמוות. זה קרה בהשפעת הנצרות. רק אחרי עוד מאתיים שנה הופסקו המלחמות של אנשים בחיות טרף. מלחמות בהן לפעמים ניצח האדם והרג את החיה המסכנה, ולפעמים נטרף לקול תשואות ההמון.

אע"פ שיש לי חשבון פתוח עם העולם הנוצרי, אני יודע שיש להם גם כמה זכויות. אחת מהן היא, שהם הפסיקו את הנוהג הנורא הזה, משחקים שבהם המון העם מתחנך לרשעות ואכזריות. הנוצרים הבינו את הנזק. בודאי לא היה קל לבטל את המשחקים הללו ביום אחד, במיוחד אחרי שאנשים מתרגלים.

הנוצרים שלקחו על עצמם להפיץ בעולם את האמונה ואת האנושיות, הבינו שזה לא מסתדר עם טרף אנשים חיים. הם, שלקחו על עצמם לחנך לאור ה"אהבה והאמונה של אברהם אבינו" לא יכלו להרשות שאדם שנברא בצלם אלוקים ייטרף לקול תשואות ההמון.

הפעולה של הנצרות באה מאוחר מידי והייתה חלשה מידי. במשך מאות שנים שהקולוסאום היה קיים – נטבחו שם

מאות אלפי אנשים במיתות משונות. בכל פעם צפו בהם מאות אלפים של גברים, נשים וילדים, מחאו כפים ועודדו את החיות (או את הנטרפים). התרבות הזו חלחלה ללבבות לאט לאט. מאות אצטדיונים כדוגמת הקולוסאום הוקמו ויצרו תרבות שמעודדת את הצימאון לדם. עד היום נערכות בספרד ובדרום אמריקה מלחמות חיות בבני אדם, מלחמות שעשוע שבסופן נשפך דם לזירה, דם אנשים או דם שוורים.

אין פלא שטיטוס ואספסינוס השקיעו את כל האנרגיה הלאומית שלהם בהקמת המבנה הזה. אחרי שהם החריבו את עם ישראל ומחקו את תרבותו, הם היו חייבים ליצור תרבות חליפית. בשביל זה הוקם הקולוסאום על ידי אותם אנשים בדיוק. לספק שעשועים לרומאים ולבני בריתם מנהיגי העולם.

טיטוס ואספסינוס בנו את הבניין האדיר הזה מתוך כוונה שהוא יהיה "מקדש של דם", בית שכולו מוות, דם, מתח, תחרות ואכזריות, הכל על מנת להשכיח את בית המקדש שהיה בירושלים ונחרב על ידיהם. מקדש שאסור לאנשים שנגעו במת להיכנס לשם. מקדש שאסור להכניס שם חרב וכלי ברזל. "מקדש של חיים". זה המקום שעל פי המסורת היהודית אלוקים העניק שם חיים לאנושות.

הסיור בוותיקאן

הגענו לתכלית נסיעתנו, לוותיקן.

הנוצרים יודעים ליצור כבוד והערכה לעצמם, במקרה זה לאפיפיור. אי אפשר להיפגש מיידית עם "הוד רוממותו". תחילה נפגשנו עם מועצת הוותיקן, הקרדינלים והבישופים הבכירים.

בדרכנו אליהם עברנו דרך כל מיני כנסיות וקפלות. בכל פינה היו פסלים וציורים, עמודים וקתדרות, כסף וזהב. באותו יום היו שם הרבה מבקרים. השומרים חמורי הסבר הקפידו שנשים לא צנועות לא תיכנסנה לתוך בתי התפילה. זה דווקא התאים לנו מאוד כמוסלמים אדוקים. מה שלא התאים לנו היו תמונות ופסלים של נשים בלבוש מאוד חלקי, אם בכלל.

זה לא שהחברים שלי היו צדיקים גדולים כל כך. יש מועדוני לילה, ויש רקדניות בטן. אבל ברחוב וברשות הרבים הייתה נשמרת הצניעות. נשים הולכות מכוסות, בודאי במסגד או במקום קדוש. וכאן, זה בגלוי. "עירום" בתוך הכנסיות שלהם.

הגענו למועצה וישבנו. היה לנו ולמועצת הכנסיות נושא משותף - מדינת ישראל. רובם הגדול לא יכלו לסבול את קיומה של המדינה הזו. הם לא הסתירו זאת. הם חיכו ליום שבו היא תיפול. הם ראו בה מעשה שטן שעתיד להימוג ולהתמוסס כמו כל מעשה כשפים. הם מאוד נהנו להתעסק בכל המחלוקות שקיימות במדינת ישראל - בין ימין ושמאל; בין דתיים לחילונים; בין ספרדים לאשכנזים. הם קיוו בכל מאודם שהויכוחים הללו יהפכו למלחמת אחים; יפוררו את היהודים ויחלישו אותם; שהם יחזירו אותם לגלות. זה לא קרה, והם ציפו מאיתנו שנעשה להם את העבודה.

האמת היא שתגובת הכנסייה הייתה צפויה. איך הם יכולים לעודד את היהודים לקום על רגליהם כאשר במשך כל הדורות ניסו ראשי הכנסייה להשפיל את היהודים בכל מקום שהייתה להם אפשרות? הם הרי אלה שהשתמשו בטלאי הצהוב, בפרעות, בעינויים, בהשמדות, ובכל דבר אפשרי.

הקמת מדינת ישראל ניפצה את כל התיאוריה של הנצרות. בסיס הקיום שלהם הוא ההצהרה שאלוקים החליף את עם ישראל המקורי בנוצרים החדשים. שהוא כרת עימם "ברית חדשה". היהודים הישנים צריכים לסבול כמו מצבה חיה לכפירתם בישו.

כל הסיפור הזה התנפץ כמו בועה ביום שהיהודים חזרו לחיים לארצם. כשהיהודים החלושים והרדופים נלחמו נגד הערבים והצליחו להקים להם מדינה.

מסתבר שאלוקים לא זנח את הברית הישנה. כל נבואות הנביאים על קיבוץ גלויות התחילו להתגשם לאט לאט, ולפעמים מהר. הנבואות על בנין הארץ סתרו את כל עקרונות הנצרות. היינו צריכים להלחם בישראל על מנת שלהם לא יהיו סתירות באמונה שלהם.

הם סירבו להכיר במציאות. הם כעסו על המציאות שלא פועלת לפי מה שהם לימדו וחינכו במשך שנים על שנים. אולי זו "משאלת לב" שכדי להגשים אותה הם צריכים אותנו.

אם אנשי הותיקן היו קוראים נכון את המפה, הם היו צריכים לסגור את הוותיקן ולהחזיר את כל הגזלות, את כל האוצרות שהם הטמינו עמוק עמוק במרתפיו. הם היו צריכים לומר שהוכח כי אלוקים לא ויתר על עמו ישראל; שהוא באמת לא החליף אותם בשום אומה אחרת; שהוא באמת מתכוון לגאול אותם.

אתם מכירים מי שמוכן לוותר בכזאת קלילות על אידיאולוגית חיים, במיוחד שכל כך הרבה כסף, שליטה וטובות הנאה כרוכים בעניין?

ישראל וקורי עכביש

חזרנו הביתה, ללבנון.

חסן נסראללה – המפקד העליון של החיזבאללה בלבנון – ביקש דיווח. באנו למחנה שלו כדי לדווח לו על הסיור באירופה. הוא שמע ורשם מידי פעם הערות לעצמו. בסיום הדיווח חשבנו שהסתיימה הפגישה, ואז הוא אמר לנו שהוא רוצה לדבר איתנו על העיקר.

הוא התעניין בחוסן החברה האירופית – כמות ההומלסים, חסרי הבית, שמתגוללים ברחובות. "אירופה" – הוא אמר – "הולכת ונעשית מושחתת. זו תרבות רקובה שאיבדה את היכולת והרצון לחיות, להתקדם למשהו אמיתי. כל אחד דואג לעצמו. יום יבוא והתרבות הזו תתפורר. אנחנו צריכים להיות מוכנים ליום הזה כדי להשתלט על מה שנשאר. יום יבוא ואנחנו נלחם באירופה – בצלבנים, בנצרות, בשחיתות. אנחנו ננצח אותם כמו שנאצר א-דין ניצח את כל מלכי אירופה שהתאחדו לכבוש את ירושלים וגורשו על ידו".

אף אחד מאיתנו לא שאל: "רגע. אבל הוא עוזר לנו?" שאלה כזאת אינה מן העניין. "הגינות" זאת מילה שאינה מופיעה בלכסיקון שלנו.

נסראללה המשיך: "ראו, הכל בנוי על תאוות!! ראינם את הלבוש הפרוץ של הנשים. כך זה התחיל ברומא. רדיפה אחרי תאוות שפוררה את הממלכה מבפנים".

נסראללה הסביר לנו שישראל של היום נדונה לכיליון, כי היא הולכת אחרי התרבות של אירופה ואמריקה - "השטן הגדול". "תראו איך לבושות הנשים בישראל ותבינו למה צריך להשמיד את המדינה הזאת" הוא אמר כשברק מוזר היה בעיניו.

האמת היא שגם אצלנו היו ימים של התפרקות ופריצת גדרים. אצלנו זה היה כשלון. זה היה בסתר. ניסינו להתמודד עם זה. האירופים נתנו "הכשר" ליצרים הללו. בגלוי, לעיני כולם - בתיאטרון, בסרטים, ברחובות, במוזיאונים ואפילו בוותיקן.

כששמעתי אותו חשבתי בלבי כי אילו ידעו ראשי האיחוד האירופי על תוכניותיהם העתידיות של נסראללה ושאר הארגונים האיסלאמים, הם לא היו נותנים להם סיוע כספי. למזלנו, האירופאים היו מספיק גאוותנים מלחשוב שמישהו ישתמש בהם למטרותיו ויזרוק אותם בכל עת שיחפוץ.

בזמן שנסראללה דיבר, חשבתי על דבריו וניסיתי לקלוט את כל התמונות שרואות עיני, שמא אוכל לנצל אחר כך איזה פרט קטן שנראה כעת לא חשוב. את כל הדברים הללו

עשיתי בלי מתח וחרדה, בלי שום תחושת התעניינות חריגה.
הכל כרגיל.

חשוב לי להבהיר לכם כי כשאני כותב "הכל כרגיל" לא מדובר בדריכות פנימית ושלוח חיצונית. אם אלה היו תחושותיי – הייתי נתפס במהרה. אדם שמתוח מבפנים – משדר מתח. יש מספיק אנשים שירגישו את המתח הזה ויפעלו בהתאם. הייתי חייב לסגל לעצמי רוגע פנימי אמיתי, לעורר בתוכי תחושות אהדה אמיתיות לנסראללה ולענייניו, להרגיש בבית. רק בנקודה מאוד פנימית ומוסתרת אגרת את כל המידע הדרוש לי לעבודתי האמיתית.

באותו מקום פנימי הרגשתי שמשוהו מתרחש. אחד מקציני המטה של נסראללה ניגש אליו תוך כדי הישיבה. כנראה שהיה לו מידע חשוב מספיק כדי להפריע לנו באמצע הישיבה. לא יכולתי לראות את הנייר שהוא הגיש לנסראללה, אבל מתווי פניו הבנתי שמשוהו רציני מתרחש כעת.

הישיבה הסתיימה. כאשר יצאנו עברתי לתומי ליד קבוצת קצינים מהמטה של נסראללה שהסתודדה בעניין סביב אותו קצין מטה שיצא מנסראללה. עמדתי לידם. שמעתי קטעי מילים שהספיקו לי כדי להבין שיש שבוי ישראלי במחנה הסורי בבעל-בק.

איך קצין החיזבאללה ידע מזה?

הוא הוזמן לבעל-בק לדווח למפקד המחנה הסורי על התצפיות ועל הפעולות המתוכננות על ידי החיזבאללה בחודשים הקרובים. על שולחנו של הקצין הסורי היה מסמך של רופא המחנה שמדווח לו כי "השבוי הישראלי" יצא מכלל סכנה. כאשר הקצין הסורי יצא לרגע, ניצל קצין החיזבאללה את הזמן כדי להציף במסמך והוא הבין ממנו ששבוי ישראלי נמצא בידיהם. את המידע הזה הוא מסר לנסראללה.

מיד כאשר יצאתי מהמחנה של נסראללה התקשרתי לסוכן הישראלי, למחמוד. הוא העביר את המידע מיד למפעיל שלו ב"מוסד". הישראלים פעלו בזריזות. לפני שהספקנו לחזור למחנה שלנו סיימה יחידה מובחרת של צה"ל את הפשיטה על המחנה הסורי בהצלחה. השבוי הישראלי שוחרר. בהזדמנות זו נפגעו כמה חיילים סורים ונלקח חומר סודי רב. לישראלים היה חשוב לנצל את המידע ב"זמן אמת" ולהוציא את השבוי לפני שיוברח למקום אחר.

הזריזות הזו הכניסה אותי לסכנה.

הסורים חשדו שהידיעה דלפה דרך הקצין מהחיזבאללה שהיה אצלם בביקור, והם שלחו מיד את אנשיהם להתנקם בו. פיצוץ אירע במכונית הפרטית שלו. אשתו ושני ילדי הקטנים נהרגו.

זו השפה שבה הסורים מדברים עם הלבנונים. הקצין מהחיזבאללה רתח, כעס, השתולל מזעם. הוא לא היה יכול לעשות כלום כנגד הסורים אבל הוא בהחלט היה יכול לעשות משהו כנגד מי שהדליף את הידיעה לישראלים. הוא חישב מי מאלה ששמעו אותו יכול היה להעביר את הידיעה. הוא נזכר במישהו שהתקרב ושמע כשהוא סיפר לחבריו על השבוי הישראלי.

עלו עלי.

הבריחה

על פשע כזה יש רק עונש אחד. עונש מוות. השאלה היא איך? אותו קצין מטה של נסראללה, זה שאשתו ושני ילדיו הקטנים נהרגו בפיצוץ, בא למחנה שלנו לדבר עם מפקד המחנה שלי. עשר דקות אחר כך נקראתי לבוא לאהל של מפקד המחנה. למזלי היה לי מספיק שכל להבין מה הולך לקרות.

הייתי חייב לברוח מיד. אי אפשר לחכות. כל שבריר שניה יכול להיות הרה אסון. הייתי חייב לומר לאשתי ולילדים לברוח מהבית מיד, עד שתתברר התמונה. זה בודאי לא יכול להיות בטלפון של המחנה. גם טלפון נייד עלול להיות מסוכן מידי. אני חייב להשיג טלפון אחר בהקדם. השתהות יכולה להביא אותי תוך שעה אל עמוד התליה.

נעלמתי מהמחנה בלי להשאיר עקבות.

להעלם - זהו פתח מילוט שכל מי שעוסק בריגול מכין לעצמו לשעת חירום. ירדתי מיד לוואדי הסמוך למחנה ועליתי מהצד השני. עצרתי טרמפ לכיוון פנים לבנון. הנהג ראה את התרגשותי ואת המהירות שבה אני פועל. הוא לא היה יכול להעלות בדעתו מה קורה איתי.

סיפרתי מי אני ומה שמי וכד'. הערכתי שהוא ייעצר על ידי מחסומים של החיזבאללה, שיעמדו בוודאי בהמשך הדרך, ויספר להם מי נסע איתו ומהו הכיוון הכללי שאליו אני נוסע. אחרי שהייתי בטוח שהנהג יודע מי אני ומה שמי האמיתי ירדתי מהרכב בכפר הראשון שנקלע לדרכינו. חיפשתי טלפון להודיע לאשתי.

במכולת של הכפר היה טלפון. קניתי חבילה גדולה של סוכריות ושוקולד "מתנה לילדים". אחר כך ביקשתי רשות להתקשר בטלפון. התקשרתי מיד הביתה להזהיר את אשתי לברוח מהבית עם הילדים, להיעלם ולא להשאיר שום עקבות. שום תשובה לא הייתה בבית. זה היה מאוד תמוה. אשתי בדרך כלל לא יוצאת מהבית עם כל הילדים הקטנים.

משהו קרה!!

האם קציני החיזבאללה הספיקו לקחת אותה ואת ילדי הקטנים כבני ערובה?

האם מחמוד הודיע לה?

אולי היא הספיקה לברוח?

ניסיתי לחשוב בהגיון צלול. אם היא נתפסה – אנשי החיזבאללה היו עונים לשיחת הטלפון שלי ומנסים לאתר את מקום המצאי. צלצלתי שנית.

"כן" – קול גברי בלתי מוכר ענה מהצד השני של הקו. לבי נפל בקרבי. מה קורה פה? האם הם כבר נמצאים בבית שלי? "את מי אתה מחפש?" הוא שאל מעבר לקו. חששתי שחברי

מהחיזבאללה כבר השתלטו על הבית שלי, שהם מנסים לעלות על עקבותי דרך שיחת הטלפון. לא עניתי והוא כאילו קרא את מחשבותי ואמר:

"אתה רוצה את אשתך וילדיך חיים? חזור מיד למחנה!!! איפה אתה נמצא? נבוא לקחת אותך". את המילים הראשונות הוא אמר בטון מאיים במשהו. אחרי רגע של שתיקה הוא החליף את הטון ואמר בנימה רגועה: "אל תפחד! לא נעשה לך שום דבר רע!!!".

הרע מכל קרה. אשתי וילדי נתפסו. אני מכיר את הרוע שלהם. ראיתי אותם פעם קוברים מישהו בעודו חי, מישהו משלהם – מוסלמי כמותם שהיה שייך לקבוצה יריבה. ראיתי פעם שחותכים בן אדם לחתיכות כמו בהמה שנמכרת באיטליז. הם מסוגלים לכל עוול. מה יהיה עם ילדי?

ידעתי שאסור לי לאבד זמן. גם ידעתי שאסור להתייאש. אולי. אולי הוא משקר? אולי הם הספיקו לברוח לפני שבאו חיילי החיזבאללה? אולי הוא מנסה לשבור את רוחי? אולי הוא מנסה לתפוס אותי ואת משפחתי באמצעות הפחד שלי? לא יכולתי לעשות כעת משהו למען משפחתי. הייתי צריך להעלם מהמקום הזה במהירות. סיימתי את השיחה ויצאתי בשלווה מהחנות.

אני צריך כעת טרמפ לכיוון ההפוך, לכיוון המחנה שלי. עליתי על רכב שנסע לכיוון ההוא. הצטנעתי בפינת הרכב.

לא חשפתי את פני יתר על המידה. לא דיברתי וניסיתי להיות אפרורי ככל האפשר. לא רציתי שהנהג יזכור אותי. גם אם ישאלו אותו יהיה לו קשה לתאר אותי או משהו ממני. לא רק שלא הזדהיתי בשמי וכד', גם התרגשות לא הפגנתי, למרות שזה היה קשה לי מאוד.

ידעתי שצריך להעלם במהירות האפשרית. להעלם מהמקומות שבהם הם עלולים לחפש אותי. להעלם מכל מי שעלול להכיר אותי, שלא יראה אותי אפילו בחושך, שלא יחשוד אפילו בספק קל שבקלים.

מה יהיה עם המשפחה שלי? מה יהיה על ילדיי הקטנים? התחושה שלי הייתה שהם מוגנים. גם ההיגיון שלי אמר כי אפילו אם הם נתפסו, הם לא יהרגו אותם. הם צריכים אותם חיים כדי לשמש פיתיון חי על מנת לתפוס אותי. אני צריך לברוח.

מקום המסתור

הרבה אנשים חושבים שהדרך הנכונה לברוח ולהעלם היא להתארח אצל משפחה שמכירה אותך עד יעבור זעם. אבל זה מסוכן מידי. מספיק שילד אחד יספר שיש אצלם בבית אורח לא מוכר, והידיעה הזו תתגלגל לאוזניים לא רצויות. אני אשלם את המחיר, גם המארחים ישלמו מחיר כבד וגם הילד התמים ישלם את המחיר.

מה עושים?

מערה?

זה המקום המועד ביותר לפורענות. זה המקום שאליו הולכים כל הגששים והמחפשים. מערות נמצאות בדרך כלל במקום פתוח, ושם קשה מאוד להתחבא. יש עקבות, יש כלבי גישוש, יש ריח ויש סימני דרך. מהר מאוד מוצאים אותך.

מה בכל זאת עושים?

תמיד אומרים שהמקום הבטוח ביותר הוא המקום המסוכן ביותר. והמקום המסוכן ביותר היה מחנה החיזבאללה שממנו ברחתי. שם במחנה יש מחסן חומרי חבלה מיוחדים שנכנסים אליו רק לעיתים מאוד רחוקות. במחסן זה היה מונח ארגז גדול ריק שהוכן על ידי מראש למקרים כאלו. הוא עמד שם שנים רבות ואליו שמתתי את פעמי.

כבר היה לילה. הכל היה חשוך. חזרתי למחנה דרך הוואדי באותה דרך שבה יצאתי. נכנסתי לתוך הארגז עם השוקולד והממתקים שקניתי בחנות המכולת שבכפר. ידעתי שאצטרך להישאר שם זמן רב ולא לצאת שבוע או שבועיים. ידעתי שאפשר לצום, לנצל את המזון שיש לי לשבועיים של שהיה. שבוע אחד של צום ושבוע שני של אכילה מבוקרת מהמזון שקניתי בחנות. אחרי שבועיים אפילו אם הם יראו אותי מול עיניהם, הם לא יאמינו שזה אני.

הייתה לי עוד סיבה טובה להיות במחנה החיזבאללה. שם במחנה אני יכול לעקוב אחרי משפחתי. אם הם במחנה – אני כבר אדע על כך, ואם לא – אולי אוכל לשמוע מה קורה איתם.

לא אתאר בפניכם את השבוע של הצום ולא את השבוע שאחריו. הרגשתי שם מאוד בטוח. רק פעם אחת נכנס מישהו לאותו מחסן, כנראה בטעות, ויצא מיד בלי שיראה כלום. היו אלה רגעים של פחד גדול מאד, אבל ידעתי שלא יחפשו אותי שם. הם יחפשו בכל לבנון – רק לא במחנה שלהם.

אתם מבינים שהמחשבות שהעסיקו אותי כל הזמן היו אודות המשפחה. מה קרה עם אשתי? מה קורה לילדים שלי? קיוויתי בכל ליבי שהם כבר ברחו. ליבי אמר לי שהם במקום מבטחים. אבל אולי...

חשבתי על ילדי הקטנים שלא ידעו במה אני עוסק. חשבתני על אשתי שידעה במה אני עוסק, וידעה גם איזה סיכון אני נוטל על עצמי ועליה. היא קיבלה את הכל באהבה ורק עודדה אותי להמשיך בדרך שאני מאמין בה. היא לא הציקה לי בשאלות על פעולותיי. היא ידעה ושתקה.

מה קורה איתם? האם המחבלים תפסו את משפחתי כבני ערובה? לא נתתי למחשבות העצובות הללו להפיל אותי לדיכאון. ידעתי כי חיילי החיזבאללה משחקים איתי משחק עצבים אכזרי. אם אפול לעצבות, אם אכנע למחשבות דכאוניות, אם אהרהר בבני משפחתי – אפול לידיהם כפרי בשל. אסור לשקוע. אסור להיכנע למחשבות הרעות.

אפשר לשלוט על המחשבות. צריך לשלוט על המחשבות. אני חייב לחשוב מחשבות חיוביות. רק כך אני אוכל להציל את עצמי ואולי גם להציל אותם. בהחלט יכול להיות שהם הספיקו לברוח לפני בוא חיילי החיזבאללה. אע"פ שבין בריחתי לבין שיחת הטלפון לבית עברה פחות מחצי שעה, הם היו יכולים להימלט. אולי זו הסיבה שאף אחד לא ענה לטלפון הראשון שלי. הכל תלוי ביעילות של מחמוד. האם מחמוד הודיע להם בזמן? האם הם לא התעכבו? האם הם הצליחו להתחמק?

פעמיים יצאתי ממחבואי בתוך הארגז. פעמיים יצאתי לרגל בתוך המחנה. בלילה הראשון שבו הגעתי למחנה יצאתי

ממחבואי בשעות הערב המאוחרות. השתדלתי מאוד להלך כרגיל במחנה. נזהרתי לא לפגוש אף אחד ממכרי הישנים. הגעתי לכוון חדר המעצר של המחנה. קיוויתי לראות סימנים שיגלו לי האם אשתי וילדי עצורים שם. לא ידעתי מה אעשה אם אגלה שהם שם, אבל הידיעה הזו שווה הרבה. שום שמירה לא הייתה בסביבות חדר המעצר והבנתי שהוא ריק לגמרי - הם לא במחנה הזה.

יומיים אחר כך יצאתי שוב מהארגז כדי להתקרב לאוהלי המגורים של הקצינים ולשמוע שיחות. לא התקרבתי יתר על המידה. זה מסוכן מידי ועלול לעלות לי בחיי. ידעתי שגם אם אדע שהם בידי החיזבאללה וגם אם אדע באיזה מחנה הם נמצאים - לא אוכל להוציא אותם בכוחות עצמי. אבל יש ערך גדול לכל מידע, במיוחד אם יודעים איך להשתמש בו. צריך להשיג מידע בלי סיכון גדול. צריך לעבוד בחכמה.

לא נעים לי לספר לכם, אבל היו רגעים ספורים שבהם נפלתי ברוחי. היו רגעים שבהם דימיתי את עצמי מגלה באיזה מחנה הם נמצאים - פורץ אל המחנה ומשחרר אותם בכוחות עצמי.

יש החושבים שאין רע בדמיונות. אבל הניסיון של שנים במחנות החיזבאללה לימד אותי שדמיונות שווא תופסים את מקומן של המחשבות האמתיות. הרגלתי את עצמי בשנים הרבות של הפעילות המסוכנת הזו לא לדמות דמיון שווא. לא היה חשש שאעשה שטויות. אבל דמיונות כאלה

עלולים להסיט את שיקול הדעת לשבריר שניה של חוסר אחריות, וזה מסוכן. נפילה בדמיונות שווא יכולה גם להפחית את הדריכות לרגע, וגם זה מסוכן מדי.

ניצלתי את הזמן היטב. תכננתי את הבריחה הזו לפרטי פרטים. הכנתי הרבה תוכניות חלופיות ליציאה מהמחנה. שקלתי כל תכנית מבחינות שונות. תכננתי מסלולי בריחה מועדפים וחלופיים למקרי תקלות. תכננתי את ההתנהלות בשטח. תכננתי תוכניות למעבר הגבול. הכנתי תוכניות מסוג אחד ותוכניות חילופיות וחילופי חלופיות. השתדלתי לעשות כל מה שיכול בן אדם לעשות. והתפללתי לאלוקים.

נהפסתי

אחרי שבועיים - יצאתי לדרך.

יצאתי ובידי חצי מכמות המזון שקניתי לי ביום הבריחה. את רובו הגדול אכלתי ביומיים האחרונים כדי לצבור כוח לקראת המשימה שדורשת הרבה ריכוז ומחשבה.

כיוון שלקחתי על עצמי את הסיכון לעבוד בשיטות פעולה ישראליות נועזות, הייתי צריך גם לקצור את הפירות של המיומנות הזו. הייתי צריך לנצל כל יתרון שיש לי על החיזבאללה, והיתרון הגדול ביותר שהיה לי עליהם הוא ששהיתי בתוך המחנה שלהם והם לא חשדו בזה כלל. החלטתי לנצל אותו כדי לדעת האם "חברי" לשעבר מחפשים אחרי או שכבר נשכחתי מהם. לא העזתי לחשוב שאוכל להשיג מידע על משפחתי.

ידעתי כי ביום חמישי בערב יש בדרך כלל ישיבת קצינים בחדרו של מפקד מחנה החיזבאללה. בשעה היעודה יצאתי שוב ממחבואי אל אחורי מבנה המפקדה. לא היה איש בסביבה. שכבתי בחושך מתחת לחלון חדר הקצינים כשעין אחת פקוחה על סביבותיי, שלא יפתיעו אותי.

לא היה קשה לשמוע את הקצינים מתבדחים, שותים וצוחקים. הבנתי שאני כבר לא בראש מעייניהם, ושמחתי

(כנראה מוקדם מידי). שמחה זו הסירה ממני שבריר של זהירות שהיה עלול לעלות בחיי.

יצאתי מהמחנה בדרך שבה ברחתי בפעם הראשונה. ירדתי אל הואדי ועליתי אל הכביש מהכוון השני, הפעם לכיוון ישראל.

הייתי צריך לקבל החלטה.

היו לי שתי אפשרויות להגיע לגבול ישראל - לעצור טרמפ או ללכת ברגל. הנסיעה ברכב היא מהירה מאוד. ככל שאתה נע פחות זמן בשטח האויב - כך אתה פחות חשוף לסיכונים. זמן ההליכה ברגל לכיוון הגבול עם ישראל הוא לפחות שבועיים בתנאים שלי. זמן הנסיעה ברכב הוא שעתיים.

בהיותי בארגז, במחסן חומרי החבלה, שקלתי את היתרונות והחסרונות שבכל דרך והחלטתי שלא להשתמש בטרמפ. עדיף ללכת רגלי על אף הסיכון לפגוש מישהו בדרך כל כך ארוכה. היתרון בהליכה רגלית הוא בכך שיש לך יותר בחירה במי לפגוש ובמי לא. אם אתה מנסה לנסוע בטרמפ אתה מסתכן בכך שמישהו שמכיר אותך עלול לזהות אותך ולנסות לתפוס אותך.

ההצלחה שליוותה אותי עד עכשיו, והעובדה שהצלחתי לשטות בחיזבאללה הביאה אותי להחלטה מוטעית. עצרתי טרמפ!

הרגעים הללו שבהם אתה עומד חשוף מול המכוניות המאירות עליך הם הרגעים המסוכנים. אבל לא הרבה רכבים עברו בכביש הזה בשעת ערב זו. מי שעבר לא נטה לעצור למישהו לא מוכר. הרכב העשירי המשיך כמו כולם ולפתע עצר, בערך כשהוא היה מקביל אלי.

הבנתי מיד שהוא זיהה אותי. מי שעוצר טרמפ - לא עוצר בצורה שכזו. הנהג הזה לא התכוון לעצור וראה משהו שגרם לו לעצור. ההיגיון אומר שזה לא לטובתי. מה עושים?

החלטתי לברוח לכוון ההפוך מכיוון הנסיעה. רציתי לנצל את הרגעים הארוכים של סיבוב הרכב לכוון ההפוך מהכוון המקורי שלו על מנת להימלט. הוא זיהה אותי. הרכב העוצר החל מיד להסתובב ובחריקת צמיגים דהר לכוון הבריחה שלי. ההשערה שלי התבררה כנכונה.

ידעתי שמהירות הריצה שלי הרבה יותר איטית ממהירות הרכב הרודף. הייתי חייב להשתמש בכל היתרונות שהשטח העמיד לרשותי. ברחתי מיד לשדות - מקום שהרכב לא יכול לנסוע בו במהירות, אם בכלל.

הסיכוי להעלם היה קלוש מראש, וכך אכן קרה. גם הקרבה למחנה החיזבאללה הייתה בעוכרי. תוך רבע שעה החלו חיילי החיזבאללה להאיר את האזור בפגזי תאורה. שורות שורות של מחבלים החלו להקיף את האזור שבו שהיתי. הם החלו לסגור את המעגלים ממרחק גדול. הם הפכו כל אבן וירו בכל שיח.

ידעתי שאסור לי להיתפס בידי המחבלים הפשוטים. הם עלולים להכות אותי, לפצוע קשה או פשוט לירות בי בלי לחשוב פעמיים. עלי להיתפס בידי המפקד הבכיר ביותר. עליתי על העץ הקרוב. זה לא מקום למסתור. זה מקום לתצפית וטוב למטרה שלי. משם אני יכול לזהות את החיילים המחפשים ולבחור בידי מי אני רוצה להיתפס.

למזלי ראיתי את מפקד המחנה בכבודו ובעצמו, זה ששמעתי אותו צוחק בקולי קולות לפני חצי שעה. ראיתי אותו בתוך חבורת הפיקוד, מדבר אל מכשירי הקשר ומחלק הוראות לחייליו.

"מוסטפא!" – צעקתי לו ממרומי העץ. "מוסטפא!" – חזרתי וקראתי. "הנה אני כאן – על העץ!" הם לא הבינו מדוע אני מסגיר את עצמי. הם פחדו שאני מחזיק נשק או מטען נפץ. אולי אני רוצה להתאבד בתוכם.

"רד! עם ידיים מורמות!" הוא צעק. "תוריד מעליך את החולצה!" – הוא המשיך. הם רצו להיות בטוחים שאין עלי שום חגורת נפץ או מטען שיתפוצץ בתוכם. הם לא מבינים שאני כבר ב"ראש אחר".

אני כבר לא חיזבאללה!!

אני לא מתאבד!!

אני רוצה להמשיך לחיות!!

ירדתי, נתפסתי, הוכיתי, נגררתי ונשארתי בחיים. הנה אני קשור בידי וברגלי, מושלך בחדר המעצר של המחנה ו...מלא שמחה.

אני רואה אתכם תמהים - לשמחה זו מה עושה? איך אפשר לשמוח כששומעים איך מנסרים את העצים שירכיבו את עמוד התליה שמיועד לך?

התשובה באה מכיוונו של מחמוד. הוא ידע שבכל השבועיים האחרונים הייתי במתח וחרדה לגבי משפחתי, והוא נתן לי את התשובה עם סטירת לחי מצלצלת. "רצית להגיע למשפחה שלך?" הוא אמר לי בעיניים מלאות שנאה לפני כולם. "אנחנו עוד נמצא אותם ונתלה אותם אחד אחד!" - הוא הבטיח וסטר לי בכל כוחו.

זהו. הבנתי שהם לא בידיים שלהם.

אחר כך התברר לי שבאותם רגעים שברחתי מהחיזבאללה הודיע מחמוד לאשתי ב"טלפון עט" המאובטח שלו לאסוף את הילדים שבבית בתוך שלוש דקות!! לא לקחת שום חפץ!! לעלות על רכב מיד ולנסוע לכיוון הים!!

תוך כדי נסיעה נאספו כל הילדים שלא היו בבית על ידי רכבים אחרים וכולם הגיעו לחוף הים לנקודת המפגש. במקום המפגש הם נאספו על ידי ספינת דבור ישראלית שבאה במיוחד לכבודם. הם הועברו בבטחה לתוך ישראל לאחד הישובים בדרום הארץ, למקום שאף אחד לא יוכל

לזהות אותם בכוונה או בטעות. אף אחד לא יזהה, לא ידבר
והם לא יפגעו.

כמה שאני חייב למשפחתי!! כמה שאני חייב למחמוד על
התושייה והזריזות. על הפיקחות והיעילות!

כמה שאני חייב לבחורים המופלאים מהשייטת שסיכנו את
חייהם כדי להציל את משפחתי!

עד לאותו רגע היה ה"מוסד" יכול להרגיע את אשתי שלא
נתפסתי ע"י החיזבאללה או הסורים. יותר מזה הם לא אמרו
לה. הם פשוט לא ידעו.

עד שנתפסתי.

נידון למוות

חקירות – זה מה שציפה לי. כל העינויים שאתם מכירים מהספרים חיכו לי. הוצאה להורג – כמובן. כל השאלה היא רק איך ומתי?

את כל התסכול על מדינת ישראל, על כל מה שכואב להם, על זה שהם לא מצאו אותי שבועיים – את הכל אני היית אמור לספוג. אני יודע לאיזה דרגות נוראות של אכזריות מסוגלים אנשי החיזבאללה להגיע. לשמחתי הם עשו זאת בדרך כלל לאנשים הלא נכונים. הם פשוט לא למדו איך מבררים את האמת. איך בודקים מה זו עלילה ומהי האמת? איך חוקרים עדים? איך מסננים את השפעת בעלי האינטרסים? איך בוחרים שופטים? איך להתייחס לכל טענה? הם לא למדו וכנראה לא רוצים ללמוד.

הפעם המחבלים באמת תפסו את האדם הנכון. הם לא ידעו כמה שאני מסוכן להם. הם לא ידעו כמה עזרתי לישראל.

דבר אחד היה לי ברור – רוחי לא תשבר.

גם אם הם יצליחו להרוג אותי – אני לא אחליף את דרכי. אני לא שייך להם. אני יודע את זה מאז היותי ילד. בליבי

כבר ידעתי שאם אני יוצא מפה חי – אני הולך להתגייר. ידעתי שזה לא כל כך פשוט, אבל עשיתי בחיי כמה וכמה דברים לא פשוטים וידעתי שזה מה שאני רוצה בכל ליבי. חשבת על אשתי, ואע"פ שלא דיברנו על זה כלל בינינו, ברור היה לי שאשתי תלך איתי.

למדתי פעם שאלוקים שאל את אומות העולם האם הם רוצים לקבל את התורה. אדום – אבות הנוצרים – לא רצו לקבל את התורה כיון שכתוב בה "לא תרצח". בני ישמעאל – אבות המוסלמים – לא רצו לקבל תורה שכתוב בה "לא תגנוב". רק עם ישראל צעק "נעשה ונשמע".

יש לי תחושה כי בשעה שעמים כמו ישמעאל, אדום ומואב לא רצו את התורה – אני בוודאי צעקתי "זה מתאים לי מאוד!" אני בטוח שצעקתי בכל כוחי "נעשה ונשמע"! מיום שנולדתי ועמדתי על דעתי גיליתי שהדרך של עם ישראל מתאימה לי. קשה לי לראות את עצמי חי על גזל והברחות כמו הרבה שבטים וחמולות בלבנון. קשה לי לראות את עצמי מחנך את ילדי לגנוב כמו שהבדויים מחנכים את הילדים שלהם מגיל קטן.

אתם בודאי מרימים גבה ולא מאמינים שמישהו "מחנך" את ילדיו לגנוב?! אבל אם תיזכרו בעשרות אלפי המכוניות שנגנבו מכם על ידי הפלשתינאים, בעידוד הרשות הפלשתינאית ושוטריה, תבינו שזו לא מעידה חד פעמית, זו לא חריגה בחברה. זו דרך חיים.

לא היו להם נקיפות מצפון על הגניבות הללו, כמו שלחתול אין שום נקיפות מצפון כשהוא טורף אפרוח. אלה החיים של החתול ואלה החיים שלהם. הם באמת לא יכולים לחיות עם הציווי של "לא תגנוב". אני לא יכולתי לחיות עם "תגנוב". אני לא שייך אליהם.

לא הייתי שייך אליהם גם בגלל קולות ההוללות והצחוק שעלו ממגורי הקצינים. קולותיהם התערבבו בקולות של נערות מסכנות. חברי המחבלים ערכו מסיבת הוללות על תפיסת המרגל הישראלי. כמה נערות, בנות פלאחים לבנונים נלקחו בעל כורחם לשעשע את החיילים הגיבורים, הלוחמים בשם אלוהים, החיזבאללה.

אסור למוסלמים לשתות יין. אבל יש שיטות להערמה. לפעמים הכל מתפרץ. האיסורים האלה הם למעלה מכוחותיו של איש חיזבאללה מצוי. הטבחים של המחנה מערבים יין ומשקאות חריפים בתוך מיץ תפוזים. כך הרגישו לוחמי החיזבאללה טוב גם עם עצמם וגם עם "אללה". ההוללות הרקיעה לשחקים.

מצד אחד היינו קנאים דתיים. מצד שני חויינו התפרצויות של הוללות. ככה זה כאשר נמצאים במציאות לא מאוזנת. כבר הייתי כמה פעמים במחזות כאלה. אני יודע שמחר

יבואו כל בני המשפחות לאסוף את הבנות המושפלות
משערי המחנה.

המשפחות הללו לא העיזו לשאול מי חטף את הבנות שלהן,
ולא היה מישהו אחר שיתבע את דמן. כולם בחרו לשתוק
מחשש שידם הארוכה של לוחמי החיזבאללה תנקום. רק
שלא ייעלמו להם עוד ילדים באופן מפתיע.

אף אחד לא מתיימר להסתיר את התועבה הזו. אין
למחבלים הללו ממה לפחד. הם גם לא מפחדים מאלוהים.
לפי דעתם הוא מסכים לכל הפשעים שלהם. האלוהים
שלהם כמותם. זה בודאי לא האלוהים שציווה למשה
"ואהבת לרעך כמוך". לא יכולתי שלא להשתתף בצערן של
משפחות הלבנונים האומללות שיושבות כעת בבתיהן
ומבכות את מר גורלן.

היום אני מבין כי מי שחי בסתירה פנימית צריך פורקן
בהוללות. רק מי ששלם עם עצמו - לא צריך פורקן. ידעתי
שההשתוללות הזו תביא להם רק נזק. כל נזק שלהם הוא
ברכה בשבילי.

החקירה

לא יכולתי לברוח. החבלים היו קשורים חזק מכדי לשחרר אותם בכוחות עצמי. לא ניסיתי להתירם. חבל לבזבז היום כוחות שאזדקק להם מחר. גם מחמוד לא יכול היה לעזור לי בשעות אלו. השמירה עלי הייתה חזקה. אנשים בתפקידנו צריכים לדעת מתי לעזור ומתי לשבת בשקט.

למרות הכל הייתי בטוח שאוכל לצאת גם מזה. יש לי הבטחה. יש לי חלום.

כל כך הרבה פעמים הייתי במצבים קשים מנשוא ואלוקים עזר לי. גם הפעם הוא יעזור, למרות שהסיכויים נראו אפסיים. ידעתי כי יש אלוקים בשמים.

החקירה למחרת הייתה קצרה באופן מפתיע. הבנתי שמפקד המחנה רוצה לסיים את ההילולה בהקדם. עוד לילה של השתוללות יהרוס לו את המשמעת, את המחנה. הוא רצה לגמור את כל זה באותו יום. הראיתי להם את המחסן שבו הסתתרתי. זה עזר לי להסביר שאין לי שותפים. לא היו הרבה עינויים. הם רצו לראות אותי מת. מת ומרקיב.

לצערי כבר ראיתי כמה אנשים נרקבים על עמוד התליה לעין כל. ציפורים אוכלות מהם. תולעים יוצאות מגופם.

עלבון נורא למתים ולחיים. הם חושבים שככל שהאדם יותר מושפל, כך אלוקים הוא יותר גדול. לדעתם אלוקים לא יהיה מספיק גדול אם יש בני אדם מצליחים. לכן כאשר הם הורגים הם צועקים "אללה אכבר".

אתם לא ראיתם מעולם אדם מת מוטל ברחוב שבועות רבים עד שמישהו יעשה טובה ויקבור אותו. אתם לא ראיתם איך גוררים בן אדם ברחובות עד שהוא מת וגם אחרי כן.

אצלכם כבוד המת זה חלק מכבוד החיים. אצלכם אלוקים יצר את האדם בצלמו. הם לא יודעים מזה. הם לא מכבדים לא את אלוקים ולא את צלם האלוקים שבאדם.

הוצאה להורג

כמעט שעה עברה מהמשפט עד ההוצאה המתוכננת להורג. החיזבאללה אספו את כל המחבלים מכל המחנות בסביבה, שיראו כולם ויבינו מה סופו של כל בוגד.

לא ביקשתי רחמים. הכרתי את הנפשות הפועלות. הם לא ריחמו על שבויים ולא על משפחותיהם. אצלם, מי שמבקש רחמים הוא אדם חלש. המילה הזו לא קיימת בעולם המושגים שלהם. "אהבה", "חיים", ו"רגישות" לא היו מעולם דברים שיש להם ערך כלשהו בעיניהם.

כל המחנה מסביב שקט ומתוח. כולם מרגישים את נוראות המעמד. מישהו עומד למות.

כל הצופים הכירו אותי בתור מפקד בכיר בחיזבאללה. הייתי יחד איתם בימים ובלילות. אכלנו יחד. רצנו יחד. צחקנו יחד. ועכשיו אני עומד למות מוות רע כזה.

"מי יודע?" חושב כל צופה בסתר ליבו, "האם גם אני אמצא את עצמי לפני כיתת יורים?"

אני ידעתי בביטחון מוחלט שאני לא הולך למות. זה לא ריאלי, נכון!?

אבל המציאות הוכיחה שצדקתי.

ובכן הגיע הרגע.

המפקד קורא את האשמותיי ואת פסק הדין וכולם מריעים.

המפקד נותן את האות לחמשה מחבלים שעומדים עם הרובים שלהם. מוכנה לירי כדורים בגופי.

אש!

קראק!

תדהמה נפלה במחנה. חמשה רובים חמשה לוחמים. כולם לא יורים.

מה קרה כאן?

הכדורים של כולם פתאום לא טובים?

הדמיון של כולם החל לעבוד. פחד החל ליפול על האנשים, אבל לא על המפקד של המחנה. הוא ידע שצריכים לגמור עכשיו את המלאכה.

"לדרוך שנית" - הוא צעק.

דריכה של חמשה נשקים נשמעה.

אש! הוא צעק שנית.

שמעתי את קולו של המפקד. זה לא היה אותו קול בוטח כמו בפעם הראשונה אבל זה היה קולו.

שוב נקישה של הרובים. שוב כדורים עקרים.

עכשיו זה כבר נשמע אחרת. לא קולות של תדהמה, אלא קולות של רטינה. המחבלים האמיצים שעשו אתמול נבלות נוראות היו פחדנים עלובים. הם פחדו שמשהו רע יקרה להם אם הם ינסו עוד פעם את אלוהים.

"מחר". "מחר!" הם צעקו למפקד. האמת היא שגם הוא פחד שהסיפור הזה יהיה פעם שלישית.

תכוונו את הרובים למעלה. צעק המפקד.

אש!

כולם יורים. לכולם יוצא כדור. משהו פה לא ברור. חמשה כדורים עפים באויר.

"כוונו עליו!" הוא צועק

"עוד פעם אש!"

עוד פעם הם דורכים את הנשק ויורים עלי.

שוב פעם הנשק לא יורה לכל החמשה.

דממה!!

"מחר" – קבע המפקד. ההוצאה להורג נסתיימה בשקט מתוח ומפחיד.

הסיפור הזה זעזע גם את הנפש האטומה ביותר במחנה. האנשים האלה, שתמיד נשאו את שם ה' לשווא, הבינו שאלוקים פועל. העניין היה שכולם אהדו אותי במיטותיהם

מתחת לשמיכה. רק אחד היה אמיץ דיו כדי לבוא בלילה
ולשחרר אותי מהחבלים שקשרו את ידי ורגלי.

לא. זה לא היה מחמוד. זה היה מישהו שעשיתי לו טובה
גדולה בעבר והוא הרגיש צורך להשיב לי טובה. למזלו,
חששו השומרים לנפשם. הם לא רצו להתעסק איתי. הם
העלימו עין. עכשיו אני בחוץ.

לא אוכל לפרט לכם את החסד הזה שנעשה איתי, כיוון
שהחבר הזה עוד משמש עד היום כחייל בכיר בחיזבאללה.

הביתה

דבר ההוצאה להורג שלא הצליחה התפרסם גם מחוץ למחנה. לא כל יום מתרחשים ניסים. כל אחד סיפר בביתו והוסיף קצת נופך. כל אישה סיפרה לשכנתה והוסיפה עוד קצת. כל ילד סיפר לחבריו והסיפור הזה תפס נפת.

זה טוב! וזה גם רע!!

עם הסיפור הזה אני צריך עכשיו לחצות את דרום לבנון, להגיע לישראל.

אני צריך את עזרתם של האנשים. קשה לדעת איך יגיב אדם בשעת מבחן. לא רציתי להתגלות שלא לצורך ולא רציתי לסכן חיים של מכרים, ידידים וחברים. ידעתי שאם לא תהיה לי ברירה אצטרך לחשוף את עצמי ולספר שאני בורח וצריך עזרה.

למרות שמאוד רציתי להגיע לישראל במהירות, החלטתי לא לחזור על הטעות הקודמת. הלכתי בדרכים רק בשעות הערב, לא ביום – כדי שלא אתגלה, ולא בלילה – כדי שלא ירו בי בטעות.

זה לא כל כך קל "להחליף ראש" בזמן כל כך קצר. לפני כמה ימים הייתי קצין חיזבאללה שכולם פחדו ממנו, שטמו אותו

ומילאו את כל מבוקשו. היום אני בורח מפני החיזבאללה,
בורח שמחפש דרך לעבור את הגבול לישראל.

התרחקתי מכל דבר שזז, מכל בית חשוד. הלכתי והסתתרת ימים ושבעות. עברו עלי ימים של צום ושתיה ממי נחלים, אכילה של שיירים שנזרקו בפאתי הכפרים, אכילה של פירות מהעצים, קור, חום. הצלחתי לעמוד במשימה שהצבתי לעצמי. לא התפתיתי אף פעם להזדקק לעזרת בן אדם עד שהגעתי בכוחות רגלי אל הגבול.

אינה דומה עזרה בגבול לעזרה בתוך המדינה. מי שעוזר לנמלט כמוני בתוך לבנון מסתכן בחייו ובחיי בני משפחתו. אבל כאשר אתה כבר עובר את הגבול הכל משתנה. במיוחד אם אתה מבריח גבולות, טוב לך שיש לך ידיד מאחרי הגדר.

הכרתי את המבריה המומחה של הגבול, המומחה מספר אחד להברחות של חשיש, אופיום ושאר סמי מוות לישראל. לא היה לי כסף לשלם לו, אבל היה לו את השיקול שלו. הוא ביקש שאעביר יחד איתי חבילה של "חומר" למישהו בתל אביב ואני הבטחתי לו שאעשה כן.

הבטחתי לו על מנת להציל את חיי, ובאמת קיימתי את הבטחתי והעברתי את ה"חומר" לסוחר סמים. רק שמיד אחר כך העברתי את שמו למשטרה. לא פגעתי במי שהיטיב לי. פגעתי בסוחר סמים יהודי שמכר את נשמתו לשטן. אינני יודע אם הסוחר היהודי הזה יודע שהזרמת סמים לישראל

היא חלק מהמלחמה של המחבלים בעם היהודי. המחבלים יודעים.

המחבלים הללו מסייעים לכל סוחר סמים לבנוני. הם לא נוגעים בסוחרים לרעה. לא לוקחים מהם מיסים. הם רוצים שיעבדו כמה שיותר ויבריחו כמה שיותר סמים לתוך הארץ. הם יודעים שהסם שובר את האנשים: שובר את רוחם, את כוח העמידה שלהם. כך הם שוברים את כוח העמידה של עם ישראל.

בעזרת הנוכל הזה עברתי את הגבול.

בישראל

זהו, אני בישראל.

פגשתי את אשתי וילדי בריאים ושלמים. הייתי מאושר. כל כולי תודה לאלוקים שהציל אותנו ושמר עלינו בריאים ושלמים כאן בישראל.

עכשיו אני הולך לקיים את מה שהבטחתי לעצמי.

אני הולך להיות יהודי!!!

אצל כל גר הפגישה עם הרב היא פגישה קריטית וחשובה. אצלי היא הייתה אמורה להיות קשה עוד יותר. ידעתי שרוב המתגיירים הם נוצרים. המוסלמים על פי רוב אינם מתגיירים.

כאשר רב רואה אדם מוסלמי שרוצה להתגייר - הוא חושד בו יותר מכל מועמד אחר לגיור. במיוחד היום החשדנות היא גדולה.

ידעתי שאני הולך לעבור את זה. אל תשאלו איך ידעתי. כמו שידעתי שלא אמות במחנה החיזבאללה, כך ידעתי שאני הולך לעבור את הגיור.

לא ידעתי עד כמה שזה מרגש.

כפי שאתם מבינים קשה לרגש אותי. סיפרתי לכם שתיים-שלוש מתוך עשרות החוויות שעברו עלי בלבנון. אתם מבינים שאני לא אדם שמפגין את הרגשות שלי.

למדתי לשלוט ברגשותיי. זה היה חלק מרכזי מהחיים שלי. לא לצחוק לפי הרגש, אלא לפי הצורך. לא לבכות. לא לחייך. אפילו לא לחלום משהו שיכול להסגיר אותך.

עמדתי עם אשתי לפני דלתו של הרב. חשנו שזה אחד הרגעים הגדולים בחיינו. לא פחדתי – ידעתי שרבנים הם בעלי כוחות מיוחדים, שיש להם את הכלים שלהם לגלות את האמת, ומה האמת שלי – ידעתי.

ידעתי שהרב ישאל אותי למה אנחנו רוצים להתגייר. אני אגיד לו שאני רוצה להיות חלק מהעם שלימד את העולם מהו חסד, מהו צדק ומיהו אלוקים. אני אגיד לו שאני אוהב את התורה שלפני שלושת אלפים שנה כבר לימדה להתחשב אפילו בבעלי חיים – "לא תחרוש בשור וחמור יחדיו", "לא תשחט אותו ואת בנו ביום אחד", "לא תיקח האם על הבנים" ועוד הלכות רבות שעושות את האדם – לאדם.

אני יודע שהוא ינסה להניא אותי מלהתגייר. הוא יגיד לי שעשרות אלפי יהודים נהרגו בגלל האמונה הזאת. למה לנו צרות? אני אגיד לו שרק העקשנות של אבותיכם וההתמדה שלהם ניצחה. רק המסירות שלכם גרמה לרוב העולם להאמין באל אחד, אלוקי אברהם. רק ההתמדה של

אבותיכם הביאה ארבע וחצי מיליארד אנשים להאמין
באלוהים שאינו אליל עץ ואבן.

אני יודע שגם היום לא כולם מקבלים את האלוקים של
אברהם ומשה. אני רוצה להיות חלק מאלה שישלימו את
המלאכה.

לא הספקתי לערוך בראשי את כל השאלות והתשובות
שישאלו אותי. אבל לא היה צורך, כבר כמה וכמה פעמים
העברתי בראשי את כל המעמד הזה, ו...

הדלת נפתחה. הנה זה בא. הלב הולם בכל כוחו.

אני רואה את הרב מסתכל בנו בעיניים אוהבות. מחייך.
מקבל אותנו באהבה.

אני לא יכול לדבר. אני המום!! מה קורה פה?

אני מכיר אותו!! שמעתי אותו. זה הרב מהחלום.

איך הוא מגיע לכאן? איך אנחנו נפגשים? זה חלום? זו
מציאות?! זה לא יכול להיות!!

משהו נסגר כאן. משהו מתחבר.

לא הייתי צריך לדבר ולשמוע כדי לדעת שאני יוצא ממנו
יהודי. ידעתי שזה ייקח זמן. אבל ידעתי שמכאן אני יוצא
יהודי. גם הרב כנראה ידע את כל מה שעשיתי למען עם

ישראל, את אהבתי לעם הזה את הפעמים שבהן ממש סיכנתי את חיי למענו.

סיפרתי לרב למה אני רוצה להיות יהודי. סיפרתי לו שאני נמצא בדרך ליהדות כל ימי חיי. כל מה ששמעתי בילדותי, כל מה שלמדתי בעבודתי, כל הטוב וכל הרע שראיתי בחיי - הביאו אותי לבקש ממנו לקבל אותי לעם היהודי.

"אנחנו" אמרתי לרב, "אנחנו רוצים להיות חלק מהעם הזה". גם חלק מההיסטוריה וגם חלק מהעתיד.

הרבה דברים דיברנו עם הרב. הרב הקשיב בעיניים חכמות ואוהבות ואמר לנו שצריך ללמוד ולהתנסות לפני שנכנסים ליהדות. "יהדות היא תורת חיים". לא רק תיאוריה גם מעשה. הוא שלח אותנו ללמוד שנדע מה היא היהדות באמת. ואם אנחנו באמת רוצים להתגייר. "תלמדו. אם תחליטו אחר כך שאתם עדיין רוצים להיות יהודים - נשקול זאת שנית".

דחו אותנו? לא נורא!! כל עכבה לטובה. נלמד יהדות וכך הגיור שלנו יהיה יותר שלם.

נכנסתי לישיבה. אשתי למדה את כל ההלכות החשובות לניהול בית יהודי. בכל ערב היינו מדברים בינינו על מה שלמדנו. היה קצת קשה לשנות את אורחות החיים שהורגלנו בהם. אבל הקושי לא היה בעיה - החלטנו להתגייר וזהו.

ידענו שצריך גם ללמוד ולהבין, ולדעת מה ולמה. קראתי את התורה עוד פעם יחד עם אשתי. הפעם מזווית של מי שהולך

להיות חלק מזה. קראנו וחזרנו וקראנו כדי להבין את דרכנו
בחיים. למדתי תורה, למדתי משנה, למדתי גמרא. למדתי
בכל דקה פנויה. למדתי יום ולילה.

בחורי הישיבה ישבו איתי והסבירו לי את ההלכות, את
המקורות ואת הסיבות לכל דבר. לפעמים שאלתי שאלות
קשות מידי. הם לא התביישו לומר "לא יודע". הם אמרו את
זה באופן הכי פשוט וטבעי. הלכנו יחד לשאול רבנים גדולים
יותר שהסבירו לנו את הדברים.

למדתי באהבה כל כך גדולה עד שהספקתי בחודשים
ספורים ללמוד מה שלומד ילד יהודי במשך שנים ארוכות.
קלטתי כל מילה שנאמרה לי. לא איבדתי שום משפט, שום
ניגון, שום שאלה, שום תשובה. הרגשתי שקיבלתי כוחות
מיוחדים. הרגשתי שזו המתנה שאני מקבל מהשמים לקראת
הגיור הצפוי שלנו. מתנה מאלוקים.

נפגשנו שנית עם הרב. בפעם הזו הרב דיבר איתנו על
ירושלים. קשה ליהודים שגלו ונדדו במשך אלפי שנים
ממקום למקום, להבין שיש מקום שהוא שלך, "אדמה
קדושה". הם יודעים שהר הבית הוא קודש קודשים, אבל הם
לא כל כך מרגישים את זה. הם לא מבינים למה כל העולם
רועש וגועש על כל תזוזה של אבן בהר הבית, יותר מערי ענק
שגרים בהן מיליוני בני אדם.

העובדה שנולדתי ערבי עזרה לי להבין היטב מה שהרבה יהודים לא יודעים או לא מרגישים.

כמוסלמי ידעתי שיש קדושה למקום. שיש קדושה לאדמה. כמוסלמי ידעתי שירושלים היא "עיר הקודש". במשך אלפי שנים קראנו לה: "אל מוקדס" – "עיר המקדש". היום קוראים כל הערבים לירושלים בשם "אל קודס" – עיר הקודש.

זהו. גוירנו.

אנחנו מאושרים.

אנחנו חלק מהעם שעליו נאמר "ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך".

אנחנו לא עומדים מהצד.

אנחנו חלק. אנחנו שותפים.

יחד עם כל העם הזה נביא ברכה לעולם.

"נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים ונשא מגבעות ונהרו אליו כל הגוים".

לפני מספר שנים פנה אלי אל"מ צחי וביקש לטפל בגיורו של אבי. את אל"מ צחי הכרתי בצעירותי. למדנו באותה ישיבה. לא ידעתי על דרגתו הגבוהה של צחי ולא על תפקידו החשאי עד שהוא פנה וביקש לטפל באבי ובמשפחתו. ממנו שמעתי על מעלליו המופלאים של אבי ועל מסירות הנפש שלו למען ישראל.

המפגש עם אבי ואשתו היה דבר מרגש. השיא היה בחתונה המחודשת שהם ערכו אחרי הגיור של שניהם. במעמד חברים בודדים שידעו את הסיפור לקח אבי את טבעת הנישואין, הסתכל על אשתו ואמר לה פסוק משיר השירים שנכתב, כאילו, במיוחד לכבודה: "אֶתִּי מְלַבְּנוּן כָּלָה, אֶתִּי מְלַבְּנוּן תְּבוּאִי, תְּשׁוּרֵי מְרֹאֵשׁ אֶמְנָה, מְרֹאֵשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן, מְמַעֲנוֹת אֶרְיוֹת מִהַרְרֵי נְמָרִים".

"הלכת אחרי במדבר - הלכת אחרי בסכנות - הלכת אחרי באמונה. ועכשיו, כלה, היי לי לאישה כדת משה וישראל. הרי את מקודשת..."

כל מי שהיה נוכח באותו מעמד הרגיש את חגיגיות הרגע והיה שותף בזכות לשמח את אבי ואשתו שאנחנו חייבים להם כל כך הרבה.

הרב שמואל אליהו

זכיתי לפקד על אבי מיום שהוא גויס ל"מוסד" עד שהוא הגיע לישראל. אצלנו נוהגים להמעיט במילים וכך עשה גם אבי כשכתב את ספרו. הוא סיפר מעט ממה שעבר עליו בזמן השרות. הוא שינה את כל השמות שבספר וחלק מפרטי האירועים. אלה הן הוראות הביטחון שמטרתן לשמור על החיים שלו ושל חלק ממשפחתו שנשארה עדיין בלבנון.

הוראות אלה ניתנו גם כדי לשמור על חיי החיילים האלמונים שנמצאים בשליחותנו במחנות המחבלים, גם עכשיו, בזמן שאתם קוראים את הספר. אנשים אלו פועלים בסכנה מתמדת בלבנון, בסוריה, במצרים וגם במפקדות הרשות הפלשתינאית. הם מסתכנים במוות נורא למענך, למעננו, למען עם ישראל, ולמען המטרות שבשבילן עם ישראל קיים.

אתכם הסליחה!

אל"מ צחי